

40 LAT

RKS

MOTOR

LUBLIN

1950 1990

Zakład Patronacki
RKS „Motor” od 1951 r.:
Fabryka Samochodów w Lublinie

Przedsiębiorstwa patronackie w latach
1978 – 1988:

- Zakłady Metalurgiczne „Ursus”
- Fabryka Maszyn Rolniczych „Agromet”
- Lubelskie Fabryki Wag
- Przedsiębiorstwo Modernizacji Przemysłu Maszynowego „Techma”
- Przedsiębiorstwo Obrotu Samochodami i Częściami Zamiennymi „Polmozbyt”
- Lubelskie Zakłady Przemysłu Skórzanego
- Przedsiębiorstwo Przemysłowo-Handlowe „Polskie Odczynniki Chemiczne”
- Przedsiębiorstwo Obrotu Produktami Naftowymi CPN
- Polski Związek Motorowy
- Państwowa Komunikacja Samochodowa
- Spółdzielnia Mieszkaniowa „Motor”

KIEROWNIK
Zespołu Producentckiego
Programów Sportowych

Witold Miszczak

Zarząd

Robotniczego Klubu Sportowego

Motor Lublin (1990)

Prezes honorowy:

Zbigniew Prus

Prezes

Władysław Król

Wiceprezes urzędujący

Jan Demczuk

Wiceprezes ds. wychow.

Kazimierz Jasiński

Wiceprezes ds. piłki nożnej

Cezary Łukaszcuk

Wiceprezes ds. żużla

Tadeusz Grochowski

Wiceprezes ds. tenisa stołowego

Józef Nowomiński

Członkowie zarządu:

Jacek Błaziak, Zdzisław Brzozowski,

Zbysław Księżopolski, Andrzej Męciński,

Jerzy Mroczkowski, Adam Osiński,

Stefan Skubiszewski, Waldemar Zduńczuk,

Zbigniew Żurawski

Zarządy sekcji

Piłka nożna: Zbigniew Bartnik, Czesław Gąsior,

Henryk Jachoł, Mieczysław Kidaj, Andrzej Tomaszewski

Żużel: Tadeusz Jędrej, Stanisław Gąszcz,

Tadeusz Supryn, Zdzisław Żabicki

Tenis stołowy: Janusz Maksym, Roman Olszowy,
Wiesław Pietrak

RKS Motor

SPORTOWA WIZYTÓWKA LUBELSZCZYZNY

W grudniu 1950 roku, grupa pracowników zatrudnionych przy budującej się lubelskiej Fabryce Samochodów wystąpiła z inicjatywą utworzenia klubu sportowego. Głównymi animatorami tych wysiłków byli Zdzisław Czubaszek i Tadeusz Osiński.

Na początku nie było niczego – obiektów, sprzętu, kostiumów dla sportowców. Pierwszą – i przez pewien czas jedyną sekcję tworzyli piłkarze. Skromny, klubowy budżet stanowiły dochody uzyskiwane z zabaw, festynów i loterii fantowych. Grono zapaleńców nie zważało na trudności, zyskując uznanie, zwłaszcza w fabryce. Z silnych więzi łączących klub z załogą brało się poparcie dla wielu społecznych inicjatyw. I ten właśnie czynnik zadecydował, że po wielu latach Motor jest symbolem życia sportowego w całym regionie środkowo-wschodnim, wizytówką, bez której trudno wyobrazić sobie miasto nad Bystrzycą.

Kalendarium 40-lecia

- 1950 – powstanie klubu pod nazwą Stal FSC.
- 1951 – drużyna piłkarska awansowała do klasy wojewódzkiej.
- 1953 – jedenastka Stali występowała w III lidze (klasa międzywojewódzka lubelsko-rzeszowska) – niestety tylko jeden sezon.
- 1955 – po zwycięstwie nad Górnikiem Sanok 2:0, piłkarze znaleźli się ponownie w III lidze, ale znowu tylko na rok.
- 15.04.1957 – zmiana nazwy klubu na RKS Motor
- 1959 – klub zrzeszał 682 sportowców skupionych w 16 sekcjach: piłki nożnej, siatkówki, koszykówki, pięściarskiej, żeglarskiej, motorowo-wodnej, kajakowej, pływackiej, lekkoatletycznej, lotniczej, tenisowej, motorowej, wędkarskiej, hokeja na lodzie, strzeleckiej i gimnastyki artystycznej.
- 3.08.1961 – otwarcie stadionu przy ul. Kresowej.
- 1962 – powstanie sekcji żużlowej; klub liczył sześć tysięcy członków, w tym 700 zawodników.

- 1965 — piłkarze pod wodzą trenera Augusta Dziwisza awansowali do drugiej ligi.
- 3.06.1966 — w towarzyskim meczu ze Stalą Rzeszów śmiertelnych obrażeń doznał utalentowany żużlowiec Motoru Tadeusz Tkaczyk.
- 1967 — na stadionie przy Al. Zygmuntońskich rozegrany został mecz żużlowy Polska — ZSRR, wygrany przez biało-czerwonych 48:30, w barwach narodowych wystąpiło pięciu zawodników Motoru (Mazur, Jędrej, Kowalski, Matian i Bielecki); sensacją zawodów była porażka wicemistrza świata Igora Plechanowa z Wojciechem Kowalskim.
— Zygmunt Matian zajął szóste miejsce w finale Młodzieżowych Indywidualnych Mistrzostw Polski w żużlu, rozegranym w Lesznie.
- 1968 — po dwuletniej przerwie piłkarze Motoru wrócili na drugoligowe stadiony.
- 1970 — doradcą i konsultantem jedenastki Motoru był Kazimierz Górski, wówczas trener „młodzieżówki”.
- 1971 — juniorzy Motoru, wychowankowie Jerzego Adamca sięgnęli po tytuł mistrzów Polski, w zespole grał m.in. Władysław Żmuda, jeden z najlepszych piłkarzy w dziejach polskiego futbolu.
— Andrzej Kaczewski królem strzelców II ligi, strzelił dziesięć goli.
- 1972 — piłkarze zdegradowani do III ligi. Tym razem kwarantanna trwała tylko rok.
- 1974 — w ostatnim meczu o mistrzostwo II ligi piłkarze Motoru przegrali na wyjeździe ze Stomilem Olsztyn 0:1, grzebiąc w ten sposób sznase wywalczenia awansu do ekstraklasy; Jerzy Krawczyk z 17 golami — królem strzelców.
- 1975 — wybory Zarządu klubu, na czele którego stoją: Władysław Król, Jan Demczuk i Zdzisław Brzozowski.
— w finale MIMP w żużlu, rozegranym w Zielonej Górze Tadeusz Berej wywalczył „srebro”, a Zbigniew Studziński był czwarty,
— żużlowcy zdobyli puchar PZMot.
- 1976 — żużlowcy Motoru, jako pierwsi w historii klubu, awansowali do I ligi; mimo ambitnej postawy po roku ją opuścili.
- 1978 — pingpongistki zdobyły drużynowe mistrzostwo Polski,
— żużlowcy w finale Pucharu Polski zajęli czwarte miejsce.
- 1979 — tenisistki drugi raz z rzędu zostały najlepszą drużyną w I lidze,
— Anna Nowacka została mistrzynią Polski seniorek w singlu,
— Marek Kępa zajął dziewiąte miejsce w finale Mistrzostw Europy w Leningradzie.
- 1980 — piłkarze pod wodzą Bronisława Waligóry jak burza przeszli rozgrywki drugoligowe i awansowali do I ligi,
— Marek Kępa zdobył „Brązowy Kask”, w finale „Srebrnego Kasku”

- był drugi, a w ogólnej klasyfikacji „Złotego Kasku” — trzeci; zajął również szóste miejsce w finale Mistrzostw Europy Juniorów w Pocking,
— pingpongistki drużynowymi wicemistrzyniami Polski.
- 1981 — żużlowcy ulegli w barażach o ekstraklasę bydgoskiej Polonii,
— Kępa był ósmy w finale kontynentalnym IMŚ w Pradze; w finale MIMP w Zielonej Górze zajął drugie miejsce, natomiast Andrzej Dyś był ósmy, a Sławomir Tronina trzynasty; Kępa startował w barwach angielskiej drużyny Eastbourne.
- 1982 — piłkarze spadli do II ligi,
— powtórny awans żużlowców do ekstraklasy,
— Kępa był dwunasty w finale kontynentalnych IMŚ w Lesznie, Andrzej Gąbka zajął czwarte miejsce w finale MIMP; ten sam zawodnik był trzeci w finale „Srebrnego Kasku” oraz awansował do półfinałów Mistrzostw Europy Juniorów.
— tenisistki, drugie w ekstraklasie,
— do I ligi „weszli” ich koledzy z sekcji (tylko na jeden sezon).
- 1983 — piłkarze, trenowani przez Leszka Ćmikiewicza, z powrotem w elicie polskiego futbolu,
— żużlowcy opuścili ekstraklasę,
— Anna Nowacka (Maruszak) i Małgorzata Wójcik zdobyły wicemistrzostwo Polski w grze podwójnej.
- 1984 — żużlowcy Motoru wykorzystali atut lubelskiego toru i zwyciężyli w finale Młodzieżowych Drużynowych Mistrzostw Polski,
— Piotr Styczyński uplasował się na siódmym miejscu w MIMP,
— pingpongiści wrócili do ekstraklasy, ale znowu tylko na rok.
- 1985 — w finale MIMP w Lublinie Janusz Łukasik wywalczył „srebro”, a Piotr Mazurek był czwarty,
— Leszek Iwanicki z 14 golami został najlepszym snajperem ekstraklasy,
— nie powiodło się żużlowcom Motoru w barażach o I ligę.
- 1986 — „brąz” pingpongistek w ekstraklasie.
- 1987 — piłkarze spadli do II ligi,
— tenisistki, ponownie trzecią drużyną w kraju.
- 1989 — Paweł Kowalski wprowadził piłkarzy do ekstraklasy,
— to samo uczynił z żużlowcami Witold Zwierzchowski,
— pingpongistki, zajęły drugie miejsce w I lidze,
— Jerzy Głogowski był siódmy w finale IMP w Lesznie.
- 1990 — barw drużyny żużlowej bronił trzykrotny mistrz świata Hans Nielsen,
— trzecie miejsce tenisistek w ekstraklasie.

Najbardziej zasłużeni w 40-leciu

Sportowcy

Siatkarki: B. Dobroń, R. Boluk, H. Zając, J. Miłosz, T. Matuszek, W. Wawer, S. Bryda;

Siatkarze: Z. Poleszak, Z. Golec, B. Ślusarz i J. Demczuk;

Lekkoatleci: E. Kurek, Cz. Sobieszek, E. Milewski;

Koszykarze: Z. Kupiec, A. Krupski, W. Sobiesiak, A. Pomykała, Z. Wroński;

Tenisistki stołowe: A. Maruszczak, J. Samborska, M. Wójcik, S. Przygoda, B. Niedzielska, K. Dawidowicz;

Tenisiści stołowi: A. Bielewicz, J. Janik, J. Kośmider;

Żuźlowcy: A. Mazur, W. Kowalski, R. Bielecki, A. Jędrej, Zb. Studziński, T. Berej, M. Kępa;

Bokserzy: P. Iżowski, A. Kowalczyk, T. Goluch, Z. Kapuścik, K. Madej, M. Choina, J i T. Szpakowie, L. Piątek, P. Grudziński, J. Wójtowicz, T. Bryda, J. Wierzbicki i Z. Metyk;

Piłkarze: A. Pop, Z. Kalinowski, J. Przybyła, J. Kudyba, R. Grzanka, T. Jasina, L. Iwanicki, D. Opolski, M. Boguszewski, R. Dębiński, W. Fiuta, W. Sokołowski, bracia Pieszkowie, J. Krawczyk, W. Wiater, E. Widera, A. Suszek, L. Dzielakowski, J. Lisiewicz, R. Brysiak.

Trenerzy

S. Zalewski, K. Wójtowicz, L. Kozłowski, R. Bielecki, B. Waligóra, L. Ćmi-kiewicz, T. Goluch, K. Malinowski, S. Rudnicki, M. Famulski, P. Kowalski, W. Zwierzchowski.

Działacze

F. Adamczyk, Z. Barszczewski, M. Bartocha, A. Bartmański, W. Bartmański, S. Błazucki, J. Boluk, W. Brzeźniakiewicz, Z. Brzozowski, J. Chęć, Z. Cisielski, C. Cybula, H. Cymborski, M. Czerski, J. Czerwiński, Z. Czubaszek, J. Demczuk, B. Długosz, A. Dziedzic, S. Filipowicz, S. Filozof, J. Furmanek, S. Gąszcz, A. Głowacz, S. Golonka, T. Grochowski, T. Hirszfeld, J. Janczewski, W. Janiszewski, T. Jędrej, M. Jarosiewicz, H. Kaisz, Z. Kasprzak, T. Kocot, B. Kolasa, Z. Kowalski, W. Król, H. Kubiński, C. Łukaszczuk, J. Maksym, W. Malinowski, S. Michaluk, J. Mołda, K. Mołda, J. Nowomiński, R. Olszowy, A. Osiński, T. Osiński, S. Pakulski, B. Partyka, M. Polech, B. Popławski, W. Puch, T. Różyło, H. Salerek, Z. Sierpiński, S. Skubiszewski, W. Strzałkowski, A. Szymański, Z. Tatara, E. Wójtowicz, E. Wojno, Z. Żurawski.

Pracownicy

J. Malec, J i Z. Podniesińscy, S. Raciborski, R. Skąlecki, . Haratym, B. Kłodziński, B. Drobek, S. Stępniewski, K. Góral, T. Supryn, J. Różyło, C. Sobieszczański, W. Sobiesiak, M. Łagowski.

Prezesi honorowi

Dyrektorzy zakładu patronackiego — Fabryki Samochodów w Lublinie: Gustaw Krupa, Henryk Pawłowski, Andrzej Malinowski, Zbigniew Prus.

Piłka nożna

Początków sekcji piłkarskiej Motoru należy szukać w Lubelskiej Fabryce Maszyn Rolniczych, a właściwie w drużynie Metalowca wywodzącej się z pracowników tego przedsiębiorstwa. W styczniu 1950 roku w miejsce Metalowca, przy Radzie Okręgowej Związku Zawodowego Metalowców powstał ogólnozwiązkowy klub, który przyjął nazwę Zrzeszenia Kół Sportowych Stal Lublin.

W drużynie grali wówczas: Maj, Bartuzi, Krzewiński, Sokołowski, Rudziński, Muciek, Filozof, Sosnowiec, Szymczyk, Tyszko, Kowalczyk, Siekalski, Królicki, Ziemia i Kafara.

Stal zaczynała od najniższych szczebli. W 1950 r. uczestniczyła w rozgrywkach C—klasy, kończąc je na pierwszym miejscu. W połowie kwietnia następnego roku przystąpiła do rywalizacji o mistrzostwo powiatu (B—klasa), przegrywając na inaugurację w Parczewie, z tamtejszym LZS 2:4. Później było już znacznie lepiej, choć i zdarzały się klęski jak 1:9 z lubelską Gwardią. Niemniej to „łanie” nie przeszkodziło, aby w sierpniu 1951 r. zespół wystartował w rozgrywkach o wejście do wojewódzkiej klasy wydzielonej (A—klasy). Fabryczna jedenastka (FSC objęła patronat 7.11.) dotarła do finału, w którym 10 listopada uległa, po dobrej grze Kolejarzowi Lublin 1:2 (1:0).

W sezonie roku 1952 Stal została zakwalifikowana do A—klasy.

Drużyna grała ze zmiennym szczęściem. Wystarczyło go jednak na tyle, że gdy w styczniu 1953 r. ustalono skład lubelsko—rzeszowskiej II ligi znalazło się w niej miejsce dla fabrycznych piłkarzy. Rozgrywki ruszyły 15 marca. Stal w pierwszym spotkaniu zmierzyła się na Wieniawie z Ogniwnem Lublin. Na pokrytym śniegiem boisku lepsze wrażenie sprawiał zespół FSC, górując na rywalami zgraniem i umiejętnościami technicznymi. Niestety na niewiele się to zdało, bowiem mecz wygrało Ogniwo 3:2 (1:1). A oto skład w jakim wystąpili „stalowcy”: Maj (Mołda), Gromek, Kurlej, Kowalik, Krzewiński, Lewicki, Piróg, Filozof, Maciejewski, Szymczyk, Baran (Kalinowski). Przegrana z Ogniwnem nie była tragedią, ale to co potem się działo najlepiej byłoby przemilczeć. Wystarczy rzec, że drużyna zajęła ostatnie dwunaste miejsce, gromadząc w 22 meczach zaledwie cztery punkty, przy stosunku bramek 11—74.

Po spadku z III ligi zaangażowano znanego lubelskiego szkoleniowca Leona Kozłowskiego. Piłkarze otrząsnęli się po poprzednim sezonie. Po pierwszej rundzie rozgrywek 1954 roku zajmowali trzecie miejsce, mając tyl-

ko jeden punkt straty do lidera, Kolejarka Chełm. Nieco słabsza gra w rewanżach dała Stali ostatecznie czwarte miejsce w tabeli.

W następnym roku było z kolei odwrotnie. Po dwunastu kolejkach wiosny zespół FSC był na czwartym miejscu w tabeli, ze sporą stratą do prowadzących Stali Świdnik i Kolejarka Chełm. Rundę rewanżową Stal zaczęła od zwycięstwa z Unią Zamość 5:0, w drugiej kolejce uległa 0:2 swej imiennicze ze Świdnika, w trzeciej zremisowała z Kolejarką Dęblin 1:1, a potem nastąpiła seria zwycięstw: 6:0 z Kolejarką Chełm, 4:1 z Kolejarką Izbica, 6:2 z Lublinianką, 4:2 z Budowlanymi Puławy, 1:0 z Gwardią Chełm, 1:0 z Budowlanymi Lublin, 6:1 z Kolejarką Łuków. Na koniec Stal uległa Sparcie Biała Podlaska 2:4, ale drugie miejsce miała już zapewnione wcześniej. Do III ligi weszła jedenastka ze Świdnika. Niespodziewanie jednak taka szansa pojawiła się także przed piłkarzami FSC. Stało się to w wyniku awansu do II ligi mieleckiej Stali. 27 listopada 1955 r. doszło w Sanoku do pierwszego meczu barażowego między wicemistrzem klas międzywojewódzkich, lubelskiej i rzeszowskiej, Stalą i miejscowym Górnikiem. Zakończyło się ono remisem 2:2. Tak więc rozstrzygnięcie miało zapaść 4 grudnia w lubelskim rewanżu. Na Wieniawę (tam grano) przyszło cztery tysiące kibiców. I nie żałowali. Stal wygrała 2:0 (1:0), zdobywając gole ze strzałów Kalinowskiego w 35 min. i Szymczyka w 85 minucie. Skład zwycięzców: Graniczka, Kocot, Krzewiński, Muciek, Dudziak, Chodoń, Piróg, Szymczyk, Barszczewski, (Brzozowski), Kalinowski, Filozof.

Niestety „stalowcy” nie zagrali długo miejsca w III lidze.

Podobnie jak za pierwszym razem, grali w niej tylko rok. Zdobyli dwanaście punktów, w tym trzy na triumfatorze rozgrywek Stali Rzeszów. U siebie lublinianie pokonali późniejszych drugoligowców 3:1, a na wyjeździe zremisowali 3:3.

W 1957 r. rozwiązana została lubelsko-rzeszowska III liga. OZPN w Lublinie powołał ośmiozespołową klasę okręgową, w której znalazł się zespół FSC.

W 14 spotkaniach Motor zgromadził 19 punktów, co dało mu drugie miejsce za Lublinianką. W następnym sezonie fabryczna drużyna nie odegrała większej roli. Aż wreszcie nadszedł rok 1959. Wtedy to piłkarze Motoru stanęli po raz pierwszy przed szansą wejścia na ogólnopolską arenę. Przez całą rundę rewanżową utrzymywali przewagę jednego punktu nad lubelską Unią. Do tytułu wystarczył im remis. W ostatniej kolejce Motor zmierzył się na Wieniawie z wiceliderami i niestety przegrał 0:2 (0:0). W zespole, który prowadził Leon Kozłowski najczęściej grali: Porwiesz, Majewski, Jakubiec, Szafranski, Chodoń, R i A. Pieszkowie, Jezierski, Barszczewski, Brzozowski, Kalinowski, Piróg, Chromik, Dudziak, Dworakowski.

Następna okazja pojawiła się trzy lata później. Trener Franciszek Pytel stworzył wyrównany zespół, bez wielkich indywidualności, ale za to grających rozsądnie i zespołowo. Drużyna występująca najczęściej w składzie: Mikołajczyk, Szafranski, Majewski, Jakubiec, Widera, A. Pieszek, Mielniczek, Kasprzyk, Grudziński, Famulski, R. Pieszek, (Jezierski), okazała się najlepsza w „okręgówce”, pokonując m.in. w jednym z najważniejszych spotkań Lubliniankę 1:0.

Razem z czterema innymi mistrzami okręgów, Motor po raz pierwszy przystąpił do bezpośredniej walki o II ligę. Zaczął dobrze od dwóch zwycięstw, ale potem było gorzej. Wreszcie w Łodzi doszło do decydującego spotkania z tamtejszym Startem. Remis 0:0 zapewnił awans gospodarzom.

Kolejną próbę wejścia do II ligi Motor podjął w 1964 roku. Los przydzielił lublinianom Włókniarza Łódź, Warszawiankę, Mazurę Ełk i Warmię Olsztyn. Ty razem drużynie prowadzonej przez L. Kozłowskiego szło znakomicie. W ośmiu meczach straciła tylko jeden punkt. I gdy nad Bystrzycą cieszą się już z awansu, z Warszawy nadeszła wieść o zweryfikowaniu dwóch zwycięskich spotkań z Warmią Olsztyn (4:2) i łódzkim Włókniarzem (4:1) jako walkowery dla przeciwników. Chodziło o Romana Grudzińskiego, który po zakończeniu służby wojskowej wrócił do Motoru w trakcie sezonu i zdążył, na nieszczęście, zagrać te dwa mecze, mając na to zgodę Lublinianki i OZPN. W ten sposób niedopatrzenie działaczy zniweczyło ogromny wysiłek zawodników i sprawiło zawód tysiącom kibiców.

Spełnione marzenia

Do sezonu 1964/65 Motor przystąpił pod wodzą Augusta Dziwisza. Cel był określony — „załapać” się do dodatkowego turnieju o II ligę. W „okręgówce” zespół FSC szedł jak burza. Oto komplet wyników jakie uzyskał z poszczególnymi rywalami: (na pierwszym miejscu mecze w Lublinie) z Technikiem Zamość 6:0 i 1:0, z Gwardią Chełm 3:0 i 3:0, ze Stalą Poniatowa 5:1 i 7:0, z Avią Świdnik 2:0 i 2:1, z Ładą Biłgoraj 4:1 i 3:1, z Ruchem Izbica 7:1 i 2:1, ze Stalą Kraśnik 4:3 i 3:0, z Hetmanem Zamość 4:1 i 1:1, z Wisłą Puławy 4:0 i 0:0, z Lublinianką II 2:1 i 3:0, z Tomasovią 7:1 i 0:1.

Bezpośrednia walka o II ligę początkowo napawała optymizmem, ale po kilku tygodniach nastąpił regres. Najpierw prowadzący do tej pory Motor zremisował na Kresowej z Włókniarzem Pabianice 1:1, a potem uległ na wyjeździe CSK Czeladź 1:2. I wszystko wydawało się przesądzone. Mało kto wierzył, że piłkarze odrobnią dwupunktową stratę do Czeladzi. Jednak stał się cud. W ostatniej serii spotkań lider przegrał z warszawską Skrą 0:1, co przy zwycięstwie Motoru nad Gwardią Olsztyn spowodowało konieczność rozegrania dodatkowego meczu.

5 sierpnia 1965 r w Łodzi dziesięć tysięcy widzów (w tym siedem z Lublina) zobaczyło gole Widery, Sokołowskiego i Luzi, które dały jedenastce FSC zwycięstwo 3:0. Upragniony awans zdobyli: Paweł Mikołajczyk, Jan Błaszkiwicz, Edward Szafrąński, Stanisław Sklarek, Franciszek Jakubiec, Henryk Dejnert, Edward Widera, Bernard Pieszek, Ryszard Brysiak, Kazimierz Starek, Witold Sokołowski, Henryk Lacksteim, Stanisław Świerk, Jan Nielipiuk, Roman Grudziński i Janusz Luzia.

Zaledwie rok grał Motor na drugim froncie. Drużyna trenowana najpierw przez Józefa Walczaka, a potem przez Mariana Szymczaka nie miała zbyt wiele do powiedzenia. W pierwszym sezonie po spadku, z powrotu nic nie wyszło. Z „lubelskiej” grupy III ligi awansował Włóknierz Pabianice, do którego Motor stracił trzy punkty.

Próbie ponowiono za rok. Była ona skuteczna.

Tym razem lublinianie zadomowili się na dłużej w „lepszem” towarzystwie, bo na cztery lata. Nic jednak wielkiego nie udało się osiągnąć. Na przeszkodzie stały częste zmiany trenerów, zła atmosfera w drużynie oraz niedostatki organizacyjne. W tym okresie występowali: Węzyk, Suszek, Rześny, Sklarek, Bucki, Widera, Szafrąński, Dworzecki, Brysiak, Nielipiuk, Drabik, Mikołajczyk, Neuman, Lisiewicz, Świerk, Podgórski, Sola, Wilkosz, Marzec, Góral, Śpiewak, Sykta, Sułkowski, Oryszko, Sokołowski, Famulski, Rudak, Rybka, Chachuła, Szydło, Kiszka, Mróz, Wiśniewski.

Motor opierał się wówczas na zawodnikach ściągniętych z całego niemal kraju, często o znanych nazwiskach, ale bez dostatecznej motywacji do gry. Najlepsi z nich zresztą szybko odchodzili. Dużą stratą było „uprowadzenie” do Bytomia najlepszego bodaj piłkarza tamtych czasów w regionie Ryszarda Brysiaka. Odszedł także Andrzej Kaczewski, Paweł Śpiewak, Andrzej Sykta, Krzysztof Rześny.

W 1972 r Motor opuścił II ligę. Już wtedy jednak pojawiły się zwiastuny przyszłych sukcesów. Juniorzy trenowani przez Jerzego Adamca zdobyli najpierw (1970) trzecie miejsce w kraju, a następnie w 1971 mistrzostwo Polski, powtarzając osiągnięcie lubelskiej Unii sprzed 32 lat.

A oto skład drużyny, która poradziła sobie w Lublinie z Metalem Kluczbork, ŁKS Łódź i Wartą Poznań: Mariusz Korczyński, Mieczysław Szalak, Bogdan Kałkus, Marek Skrzypczyński, Sławomir Kozłowski, Mieczysław Marciniuk, Ryszard Szyba, Mirosław Biernacki, Jerzy Krawczyk, Zbigniew Stawiszyński, Jan Mrozik, Waldemar Wiater, Tadeusz Szymański, Władysław Żmuda, Marek Łukasiewicz, Antoni Piasecki, Dariusz Wojna. Wielu z nich wkrótce zajęło miejsce w pierwszej drużynie, a Żmuda i Krawczyk już w niej występowali.

Pomógł los

W trzecioligowym sezonie 1972/73 nie zanosiło się na rychły powrót do II ligi. Rozgrywkami „rządziła” wówczas dysponująca ciekawym składem Lublinianka. Motor był w jej cieniu. Grać jednak trzeba było. Potem okazało się, że warto. Niczym dar niebios spadła decyzja PZPN o rozszerzeniu II ligi do dwóch grup po 16 zespołów. Dla Motoru, który zajął drugie miejsce oznaczało to powrót na znajome śmieci. Barw zespołu bronili wtedy: Dzielakowski, Suszek, Buda, Bucki, Rudak, Lisiewicz, Chachuła, Przybyło, Marciniuk, Majkowski, Mroziak, Socha, Krawczyk, Pulikowski, Kamiński i Skrzypczyński.

Awans był niespodziewany, ale nie przypadkowy. Potwierdziły to rozgrywki. Podopieczni Andrzeja Gajewskiego poczynali sobie doskonale. Kilkakrotnie obejmowali prowadzenie w tabeli. W jednej z ostatnich kolejek pokonali na wyjeździe swojego głównego rywala w walce o ekstraklasę Arkę Gdynia 2:1 (bramki Przybyło i Krawczyk), I liga była w zasięgu ręki, Wystarczyło tylko wygrać w ostatnim meczu w Olsztynie z broniącym się przed spadkiem Stomilem. I stała się rzecz straszna. Kibice trochę z niedowierzaniem przyjęli wiadomość o przegranej Motoru 0:1. Była to jednak prawda. Rozgoryczenie było jednak tym większe że lublinianie oddali punkty bez walki, jakby nie chcieli wygrać.

Sympatycy Motoru i załoga FSC boleśnie przeżyli niepowodzenie. Wyciągnięto odpowiednie wnioski. W 1975 r dokonano zmiany Zarządu klubu. Na jego czele stanęli działający do dzisiaj: Władysław Król jako prezes klubu, Jan Demczuk jako wiceprezes zarządzający i Zdzisław Brzozowski jako wiceprezes d/s piłki nożnej. Od tego czasu rozpoczyna się nowy okres, okres największych sukcesów klubu. Nowe władze zdecydowały się budować zespół oparty na wychowankach i graczach z regionu. Niebawem weszli do drużyny Waldemar Wiater i Waldemar Fiuta. Z Lublinianki przyszli Ryszard Szych, Janusz Przybyła, Wojciech Laskowski, Zbigniew Wideński, a wkrótce potem Bolesław Mącik. Z Poniętowej przyjechali Roman Dębiński i Ryszard Ochodek, a z Kraśnika Andrzej Pop.

Zespół usadowił się w czołówce drugiej ligi. W sezonie 1974/75 i 75/76 był trzeci, potem czwarty, szósty i jeszcze raz szósty. Zmieniali się szkoleniowcy. Z drużyną pracowali kolejno: Henryk Szczepański, Witold Sokołowski i Jerzy Rejdych, który zdecydowanie postawił na młodzież. W składzie zjawiały się nazwiska Krzysztofa Wójtowicza, Dariusza Opolskiego, Krzysztofa Witkowskiego. Jesienią 1978 r Motor prowadzony przez Pawła Mikołajczyka odniósł największy dotąd sukces pucharowy — był o krok od awansu do półfinału Pucharu Polski, zremisował w Lublinie 3:3 z bytomskimi Szombierkami, ale gorzej strzelał rzuty karne.

Nareszcie w ekstraklasie

Pojawienie się Bronisława Waligóry było równoznaczne z myślą o wyrwaniu się z drugiej ligi. Temu wszystko zostało podporządkowane. Wiosna 1979 r upłynęła na różnych trenerskich manewrach. Solidnie przepracowana przerwa między rozgrywkami i kibice zacierają ręce z zadowolenia. Motor zaczyna od wyjazdowego zwycięstwa nad Hutnikiem Kraków 2:0. Potem pokonuje w Świdniku Avię 4:1, na Al. Zygmuntowskich Concordię Piotrków Trybunalski 3:1, w Rzeszowie Resovię 2:1, w Lublinie Poloneza Warszawa 3:1, w Radomiu Broń 1:0; tę serię zwycięstw przerywa niespodziewana „wpadka” u siebie ze Stalą Stalowa Wola (0:1), później Motor wygrywa z GKS w Tychach 2:1, w Lublinie ze Starem Starachowice 3:0, w Częstochowie z Rakowem 2:0, u siebie z Ursusem 2:1, remisuje w Warszawie z Gwardią 1:1, pokonuje na Al. Zygmuntowskich Radomiaka 4:0 oraz w ostatnim meczu remisuje na wyjeździe z Cracovią 0:0. W sumie w 15 meczach lublinianie zgromadzili 27 punktów i byli samodzielnym liderem.

Runda rewanżowa nie była już tak imponująca, ale Motor zdołał powiększyć przewagę nad drugą w tabeli Gwardią Warszawa do dziesięciu punktów. Na pięć tygodni przed zakończeniem rozgrywek, 24 maja 1980 podopieczni trenera Waligóry postawili przysłowiową kropkę nad „i”, zwyciężając w Lublinie Raków Częstochowa 1:0 (bramkę zdobył Bolesław Mącik). A oto zawodnicy, którzy wywalczyli I ligę: Kalinowski, Suszek, Maciejsiak, Fiuta, Chaberek, Dębiński, Wójtowicz, Skonieczny, Jagiełło, Kowalski, Świętek, Wietecha, Mącik, Krawczyk, Wiater, Pop, Leszczyński, Lorenc i Przybyła.

Spadki i awanse

W pierwszym roku występów w ekstraklasie Motor pokazał się z dobrej strony. Po dziewiątej kolejce spotkań był nawet wiceliderem. Kibice już rezerwowali dla swoich ulubieńców miejsce w europejskich pucharach. Byłoby to jednak zbyt piękne. Dwie porażki na własnym stadionie z Legią Warszawa (0:5) i Wisłą Kraków (1:5) skorygowały te marzenia.

Komplet wyników uzyskanych przez Motor w sezonie 1980/81 (w kolejności u siebie i na wyjeździe: z Widzewem Łódź 2:2 i 1:2, z Wisłą Kraków 1:5 i 0:3, z Szombierkami Bytom 2:2 i 1:2, ze Śląskiem Wrocław 1:1 i 1:1, z Legią Warszawa 0:5 i 3:2, z Bałtykiem Gdynia 1:0 i 0:1, z Ruchem Chorzów 0:0 i 0:2, z Lechem Poznań 2:1 i 1:1, ze Stalą Mielec 2:3 i 2:1, z Arką Gdynia 2:0 i 1:2, z Górnikiem Zabrze 3:0 i 0:1, z ŁKS 1:0 i 1:1, z Zagłębiem Sosnowiec 1:1 i 2:1, z Zawiszą Bydgoszcz 1:0 i 1:2, z Odrą Opole 1:0 i 2:3.

Drugi sezon w ekstraklasie rozpoczął się od zmian w drużynie. Odeszli: Zygmunt Kalinowski (wyjazd do Australii), Jerzy Jagiełło, Bolesław Mącik, Tadeusz Cypka, Janusz Przybyła. Było to poważne osłabienie zespołu.

Inauguracyjny mecz w Łodzi z Widzewem, mimo porażki nie zapowiadał tak wielkich kłopotów z jakimi przyszło się później zmagać. Po czterech kolejkach Motor spadł na ostatnie miejsce i odtąd jedynym celem było toczenie uporczywej walki o pozostanie w ekstraklasie. Po pierwszej rundzie lublinianie byli na trzynastym miejscu, wyprzedzając o jeden punkt Ruch Chorzów i Arkę Gdynia oraz o trzy punkty Bałtyk Gdynia. „Ekspresowa” wiosna piłkarskiego sezonu 1981/82 podporządkowana została udziałowi polskiej reprezentacji w hiszpańskim Mundialu. Dla takiej drużyny jak Motor zmuszonej wkładać w każde spotkanie maksimum wysiłku było to niekorzystne i niestety spadku nie dało się uniknąć.

Komplet rezultatów w sezonie 1981/82 (u siebie i na wyjeździe): z Widzewem 1:3 i 1:2, ze Śląskiem 0:0 i 1:2, ze Stalą Mielec 5:1 i 0:0, z Legią 3:0 i 2:5, z Górnikami Zabrze 0:0 i 0:4, z Pogonią 2:2 i 1:2, z Gwardią Warszawa 2:1 i 0:4, z Wisłą 0:0 i 1:5, z Zagłębiem Sosnowiec 4:1 i 0:0, z Szombierkami 1:1 i 1:5, z Lechem 0:2 i 0:1, z ŁKS 2:0 i 2:4, z Bałtykiem 3:1 i 0:3, z Ruchem 1:2 i 0:3, z Arką 0:1 i 0:1.

Kwarantanna trwała tylko rok, choć początkowo zanosilo się nie najlepiej. Na jesieni zespół prowadzony przez Lesława Ćmikiewicza spisywał się słabo, zajmując miejsce w środkowej części tabeli. Na szczęście czołówka nie uciekła zbyt daleko. Od pierwszych spotkań wiosny Motor mozolnie przesuwał się do przodu. Od mniej więcej połowy rundy toczył korespondencyjną walkę z swoim głównym rywalem w walce o ekstraklasę, Resovią. Obie drużyny szły ramię w ramię. Po 28 meczach jednym punktem prowadzili rzeszowianie, ale w 29 kolejce los zetknął przeciwników w bezpośredniej potyczce w Lublinie. Około 30 tysięcy kibiców zjawilo się 19 czerwca 1983 r. na stadionie przy Al. Zygmontowskich, aby zobaczyc to spotkanie. Efektowne zwycięstwo odniósł Motor (4:0); po dwa gole zdobyli rozgrywający życiowy mecz Mirosław Car oraz Andrzej Pop. Tydzień później gol A. Popy, uzyskany w wygranym 1:0 wyjazdowym meczu z Polonią Warszawa dopełnił formalności.

Piłkarska ekstraklasa zawitała ponownie do Lublina, tym razem na cztery lata. W sezonie 1983/84 Motor lepiej grał na jesieni. Zdobył wówczas 19 punktów co pozwoliło na spokojny okres przygotowań zimowych. Niestety na wiosnę Motor odniósł tylko jedno zwycięstwo, pokonując w Chorzowie Ruch 1:0. Na Al. Zygmontowskich kibice ani razu nie oklaskiwali sukcesu gospodarzy.

Rezultaty Motoru (u siebie i na wyjeździe) : z Lechem 1:2 i 0:2, 0:0 i 1:1, z Legią 1:1 i 0:1, z Górnikami Wałbrzych 1:1 i 0:2, ze Śląskiem Wrocław 3:0 i

0:2, z Katowicami 1:2 i 1:0, z Wisłą 1:2 i 0:0, z Zagłębiem Sosnowiec 2:0 i 1:1, z Bałtykiem 1:1 i 1:0, z ŁKS 0:0 i 2:1, z Cracovią 2:0 i 0:0, z Szombierkami 0:0 i 0:2.

W następnych dwóch sezonach Motor spisywał się poniżej możliwości. W drużynie występowało wielu dobrych i rutynowanych piłkarzy m.in. Boguszewski, Dębiński, Fiuta, Grzanka, Iwanicki, Kakietek, Pop i Łatka. Niestety zarówno w 1985 i 1986 roku niemal do ostatnich kolejek lublinianie musieli martwić się o pozostanie w ekstraklasie. Dwa razy się udało, ale trzecim nie. Prawdę mówiąc sezon 1986/87 Motor zaczął dość obiecująco, należąc w połowie rundy jesiennej do czołówki. Wtedy przyszło załamanie wynikające z trudnej sytuacji organizacyjno-finansowej klubu. Poza tym wcześniej Grzance i Iwanickiemu skończyły się kontrakty, Szczepański i Boguszewski „wybrali” się na studia, Łatka do wojska, aby grać w warszawskiej Legii. Drużynę zasilili Jaworski i Kuraś, ale to oczywiście za mało, aby uzupełnić ubytki.

Przed drugoligowym sezonem 87/88 opuścili zespół Karwat i Jasina. W ich miejsce pozyskano Grzesiaka, Matysa oraz Zycha, a z klubowej jedenaśki juniorów w kadrze trenera Pawła Kowalskiego znalazł się m.in. Komor. W rozgrywkach 87/88 Motor zupełnie się nie liczył. Zajął dziewiąte miejsce. I mało kto wierzył, aby w najbliższych latach miało się coś zmienić. Tymczasem na jesieni 1988 r. lublinianie wszystkich zaskoczyli. Wygrali pierwszą rundę. Z jednej strony chciano awansu, z drugiej trochę się obawiano. W każdym razie w rewanżach podopieczni trenera Pawła Kowalskiego spuścili nieco z tonu i zostali wyprzedzeni przez Zagłębie Sosnowiec.

I oto PZPN podjął decyzję o reorganizacji rywalizacji w II lidze (utworzenie jednej 20 — zespołowej ligi). Wynikała z tego konieczność rozegrania wielu spotkań barażowych, także między zespołami ekstraklasy i czołówki drugiego frontu. Motor jako drugi zespół II ligi zmierzył się dwukrotnie z szczecińską Pogonią. W pierwszym meczu w Szczecinie zwyciężyli portowcy 3:2 (gole Matys i Sadowski). W rewanżu na al. Zygmuntońskich Motor nie dał szans rywalom, wygrywając po strzałach Marka Sadowskiego i Zbigniewa Grzesiaka 2:0 (0:0). Tak więc po dwóch latach Lublin odzyskał I ligę.

W spotkaniu z Pogonią zespół Pawła Kowalskiego grał w składzie: Opolski — Komor, Kuraś, Dec, Zych (60 Żuchnik) — Matys, Sadowski, Wójtowicz — Szaniawski, Brzeszczyński, Grzesiak (81 Rajt).

W siódmym już sezonie pierwszoligowym Motoru, nie dawano mu większych szans. 14 miejsce po jesieni uznano za nieosiągalne dla Motoru na mecie rozgrywek. Powszechnie wierzono w przebudzenie się zamykającego tabelę Widzewa Łódź, który odrobi straty i pozostanie w ekstraklasie. Zdaniem znawców w II lidze miał wylądować Motor i Jagiellonia. Te rachuby się nie sprawdziły. Zespół, którym opiekował się Janusz Gałek sprawił kilka

niespodzianek, m.in. pokonał u siebie kandydata na mistrza, lubińskie Zagłębie 1:0, potem zwyciężył we Wrocławiu Śląsk 3:1, zremisował w Krakowie z Wisłą 1:1. Ostatecznie Motor uplasował się na trzynastym, bezpiecznym miejscu.

Po pierwszej rundzie sezonu 1990/91 zespół, który prowadzi Grzegorz Bakalarczyk jest jedenasty, mając na koncie 14 punktów i stosunek bramek 15:19. Rezultaty Motoru z jesieni: u siebie uległ Igłopolowi 0:1, GKS Katowice 0:1, wygrał z Górnikiem Zabrze 3:1, zremisował z Ruchem 0:0, przegrał z Hutnikiem Kraków 0:4 oraz pokonał Zawiszę Bydgoszcz 2:0; na wyjeździe lublinianie ulegli ŁKS Łódź 0:1, Lechowi 0:4, wygrali z Legią 1:0, przegrali 1:2 ze Śląskiem Wrocław, 0:2 z Zagłębiem Lubin, zremisowali z Wisłą Kraków 1:1, wygrali z Olimpią Poznań 2:0, ze Stalą Mielec 3:1, oraz z Zagłębiem Sosnowiec 2:1. W pierwszej rundzie występowali: Opolski, Komor, Dec, Kuraś, Wujtowicz, Prokop, Korczyk, Żuchnik, Brzeszczyński, Grzesiak, Rajt, Zych, Banaszek, Pisz, Gładysiewicz, Topczewski, Oryszko.

Mecze jubileuszowe w I lidze

1

17.08.1980: Motor Lublin — Zagłębie Sosnowiec 1:1 (0:0). Bramkę dla gospodarzy uzyskał Tadeusz Cypka w 60'

Motor: Kalinowski — Dębiński, Cypka, Szczeszak, K. Wójtowicz — Pop, Mącik, Wiater (81' Kowalski), Jagiełło — Przybyła (67' Świętek), Lorenc.

Trener — Bronisław Waligóra

50

28.03.1982: Stal Mielec — Motor 0:0

Motor: Opolski — K. Wójtowicz, Szczeszak, Pełkowski, Dębiński (60' Grzanka) — Świętek, Fiuta, Wiater (75' Boguszewski), Pop — Lorenc. Kwapisz

Trener — Bronisław Waligóra

100

29.09.1984: Ruch Chorzów — Motor 0:1 (0:1) Bramka: Andrzej Łatka.

Skład zwycięzców: Kalinowski — Fiuta, Boguszewski, Bartoszewski, Grzanka — Dębiński, Car (46' Witkowski), Slipiko (56' Kudyba), Szaniawski — Łatka, Iwanicki

Trener — Lesław Ćmiekiewicz

150

1.05.1986: Legia Warszawa — Motor 1:1 (1:1) Bramki: Krzysztof Witkowski w 14' (M), Witold Sikorski w 33' (L).

Motor: Opolski — Fiuta, Boguszewski, Bartoszewski, Góra — Jasina, Iwanicki, Szaniawski (63' Gładysiewicz) — Łatka, Szczepański, Witkowski

Trener — Jan Złamańczuk

200

1.04.1990: Motor — Zagłębie Lubin 1:0 (1:0). Bramka: Sławomir Wójtowicz w 43'.

Motor: Opolski — Fiuta, Kuraś, Dec, Prokop — Zych, S. Wójtowicz, Grula (68' Rajt), Bąk — Brzeszczyński, Grzesiak (77' Omelusik).

Trener — Janusz Gałek

Zdobywcy jubileuszowych bramek w I lidze

	Nazwisko	min.	mecz		data
1	Tadeusz Cypka	69	Motor — Zagłębie Sosn.	1:1	17.08.1980
50	Ireneusz Lorenc	5	Motor — Bałtyk Gdynia	3:1	18.10.1981
100	Leszek Iwanicki	10	Pogoń Szczecin — Motor	0:2	23.09.1984
150	Andrzej Łatka	82	Ruch Chorzów — Motor	0:1	16.04.1986
200	Janusz Zych	11	Opimia Poznań — Motor	0:2	30.09.1990

Siedemdziesięciu jeden

Dotychczas 71 zawodników wybiegało na pierwszoligowe boiska w koszulkach Motoru. Oto oni oraz liczba występów jaką „zaliczyli” w ekstraklasie w barwach lubelskiej drużyny:

- 177 – Waldemar Fiuta
- 115 – Modest Boguszewski
- 114 – Dariusz Opolski
- 113 – Roman Dębiński
- 107 – Robert Grzanka
- 99 – Marek Szaniawski
- 96 – Andrzej Pop
- 93 – Roman Żuchnik
- 87 – Janusz Dec
- 83 – Krzysztof Witkowski
- 82 – Janusz Kudyba
- 79 – Zygmunt Kalinowski
- 77 – Tomasz Jasina
- 74 – Leszek Iwanicki
- 69 – Władysław Kuraś
- 66 – Jarosław Góra
- 65 – Kazimierz Gładysiewicz, Andrzej Łatka
- 56 – Ireneusz Lorenc
- 52 – Zbigniew Slipiko
- 49 – Adrian Szczepański
- 48 – Krzysztof Wójtowicz
- 47 – Jerzy Szczeszak
- 44 – Dariusz Bartoszewski, Waldemar Wiater
- 43 – Andrzej Brzeszczyński, Wojciech Rebenda
- 42 – Zbigniew Grzesiak, Grzegorz Komor, Sławomir Wójtowicz
- 39 – Ryszard Chaberek
- 38 – Marek Komosa, Henryk Świętek
- 37 – Janusz Zych
- 34 – Mirosław Banaszek, Wiktor Pełkowski
- 31 – Janusz Przybyła
- 29 – Bogdan Rajt

- 28 — Mariusz Prokop
- 25 — Bolesław Mącik
- 24 — Zbigniew Kakietek
- 23 — Mirosław Car
- 22 — Tomasz Arceusz, Mirosław Jaworski, Ryszard Walczak
- 16 — Andrzej Rejman
- 15 — Tadeusz Cypka, Tadeusz Grula, Mieczysław Pisz
- 14 — Jerzy Jagiełło, Stanisław Karwat, Marek Sadowski
- 13 — Krzysztof Korczyk
- 12 — Ryszard Milewski, Piotr Stopyra
- 9 — Piotr Topczewski
- 7 — Bogdan Kwapisz
- 6 — Zbigniew Krzywicki, Mirosław Maciesiak
- 5 — Jacek Bąk, Artur Brzozowski, Siergiej Omelusik
- 4 — Marek Leśniewski
- 3 — Marek Jacyniuk
- 2 — Mirosław Morawski, Marcin Oryszko
- 1 — Artur Graniczka, Bronisław Kowalski, Marek Leszczyński,
Krzysztof Stalewski, Paweł Tylki.

Trenerzy

Sporo trudności sprawia ustalenie listy wszystkich szkoleniowców pracujących z jedenastką Motoru w minionym czterdziestoleciu. Białą plamę stanowią zwłaszcza trzy pierwsze lata istnienia klubu. Nie znamy ani jednego nazwiska z tego okresu. Wielce prawdopodobne, że nikogo nie zatrudniono z tzw. trenerskimi papierami.

Pierwszym szkoleniowcem, który z całą pewnością je miał jest Mieczysław Matyas. Przyszedł do Stali w czerwcu 1953 roku. Nie „zabawił” jednak długo w Lublinie, bowiem parę miesięcy później zajęcia z piłkarzami prowadził już Leon Kozłowski.

W 1956 r. zaangażowano parę szkoleniowców z Warszawy. Jednakże panowie Piotrowski i Serafin po niedługim czasie spakowali walizki i wyjechali do stolicy. W ich miejsce nie udało się znaleźć nikogo z fachową ręką. Z konieczności więc przygotowaniami do sezonu 1957 r. kierował piłkarz Stali Janusz Walas. Ta prowizorka utrzymywała się do lipca następnego roku.

Przerwało ją ponowne objęcie drużyny przez trenera Kozłowskiego (rozstał się z nią po zakończeniu rozgrywek 1959 r). W pierwszym półroczu 1960 r, piłkarzami Motoru opiekował się Jerzy Dworski. Po nim na niemal dwa sezony na trenerskiej ławce zasiadł Franciszek Pytel, którego zrzucił L. Kozłowski (1953/64), zastąpiony następnie przez Augusta Dziwisza (1964/65).

W latach 1965 – 1978 zespół prowadzili kolejno: Józef Walczak, Marian Szymczak, Jerzy Chrzanowski, Władysław Giergiel, Stanisław Świerk, Edward Widera, Jerzy Adamiec, Andrzej Gajewski, Henryk Szczepański, Witold Sokołowski, Jerzy Rejdych, Paweł Mikołajczak. Warto odnotować, że w 1970 r konsultantem i doradcą piłkarzy Motoru był sam Kazimierz Górski, wówczas selekcjoner „młodzieżówki”. W ostatnich dwunastu sezonach z pierwszym zespołem pracowali:

Bronisław Waligóra (styczeń 1979 – czerwiec 1982), Lesław Ćmikiewicz (lipiec 1982 – połowa kwietnia 1985), Jan Złamańczuk (poł. kwietnia 1985 do 22.04.1987), Zbigniew Bartnik (22.04. – 1.10.87), Paweł Kowalski (1.10.87 – 22.01.90), Janusz Gałek (22.01. – czerwiec 90). Obecnie zespół prowadzi Grzegorz Bakalarczyk

Strzelcy bramek w I lidze

W 225 spotkaniach o mistrzostwo ekstraklasy Motor uzyskał 208 goli. W sumie na listę strzelców wpisało się 42 zawodników.

- 26 – Leszek Iwanicki
- 25 – Andrzej Pop
- 16 – Andrzej Łatka
- 11 – Adrian Szczepański
- 9 – Roman Dębiński, Janusz Kudyba
- 7 – Kazimierz Gładysiewicz, Jarosław Góra, Ryszard Walczak
- 6 – Ireneusz Lorenc, Janusz Przybyła, Janusz Zych
- 5 – Zbigniew Grzesiak, Wojciech Rabenda, Sławomir Wójtowicz
- 4 – Krzysztof Witkowski, Waldemar Wiater
- 3 – Mirosław Banaszek, Andrzej Brzeszczyński, Robert Grzanka,
Mirosław Jaworski, Marek Komosa, Zbigniew Slipiko
- 2 – Janusz Dec, Władysław Kuraś, Bolesław Mącik, Marek Szaniawski,
Roman Żuchnik
- 1 – Tomasz Arceusz, Ryszard Chaberek, Tadeusz Cypka,

Waldemar Fiuta, Tadeusz Gula, Tomasz Jasina, Zbigniew Kakietek, Grzegorz Komor, Siergiej Omelusik, Mariusz Prokop, Mieczysław Pisz, Bogdan Rajt, Marek Sadowski, Henryk Świętek

Mecze jubileuszowe w II lidze

1

15.08.1965: Motor — Unia Racibórz 0:0

Skład lublinian: Mikołajczyk, Szafranski, Sklarek, Jakubiec, Widera, Brysiak, Świerk, Pieszek, Nielipiuk, Grudziński, Luzia

Trener — Józef Walczak

100

20.09.1970: Motor — Hutnik Kraków 4:1 (2:0). Bramki dla zwycięzców:

Tadeusz Kamiński w 7', Andrzej Kaczewski w 27' (karny), 76' i 89'; dla pokonanych — Płaszewski w 74'.

Motor: Suszek, Rześny, Rudak, Rybka, Lisiewicz, Marciniuk, Krawczyk (Famulski), Góral, Śpiewak, Kamiński, Kaczewski, Oryszko.

Trener — Stanisław Świerk

200

13.04.1975: Zagłębie Wałbrzych — Motor 0:1 (0:1). Bramka: Jerzy Krawczyk w 27'.

Motor: Dzielakowski, Pulikowski, Szych, Popowicz, Holewa, Ochodek, Ludyga, Weideman (46' Stawiszyński, 70' Przybyła), Krawczyk, Przybyło, Mrowiec.

Trener — Henryk Szczepański

300

18.06.1978: Motor — Gwardia Warszawa 0:3 (0:1).

Bramki: Banaszkiewicz 32', Pulikowski 75' (karny), Kierno 78'.

Motor: Dziełakowski, K. Wójtowicz, Fiuta, Mieśniak, Buberow, Wietecha (Walczak), Ochodek, Mrozik, Wiater, Dębiński, Pop.

Trener — Jerzy Rejdych

400

14.05.1988: Motor — Górnik Knurów 1:1 (0:0). Bramkę dla lublinian zdobył Zbigniew Grzesiak w 90'.

Motor: Opolski, Fiuta (35' Matys), Kuraś, Dec, Wójtowicz, Slipiko (77' Komor), Zych, Jaworski, Jachacz, Kudyba, Grzesiak.

Trener — Paweł Kowalski

Zestawienie jubileuszowych bramek w II lidze

	Nazwisko	min.	mecz		data
1	Stanisław Sklarek	57	Stal Mielec — Motor	2:1	22.08.1965
100	Andrzej Kaczewski	54	Motor — Cracovia	3:0	8.11.1970
200	Jan Mrozik	53	Motor — Avia Świdnik	4:0	8.06.1975
300	Andrzej Pop	83	BKS Bydgoszcz — Motor	2:3	16.04.1978
400	Bolesław Mącik	53	Motor — Broń Radom	4:0	27.04.1980
500	K. Gładysiewicz	62	Avia Świdnik — Motor	0:1	24.09.1988

Strzelcy bramek w II lidze

42 — Janusz Przybyła

39 — Andrzej Pop

34 — Jerzy Krawczyk

27 — Janusz Kudyba

26 — Waldemar Wiater

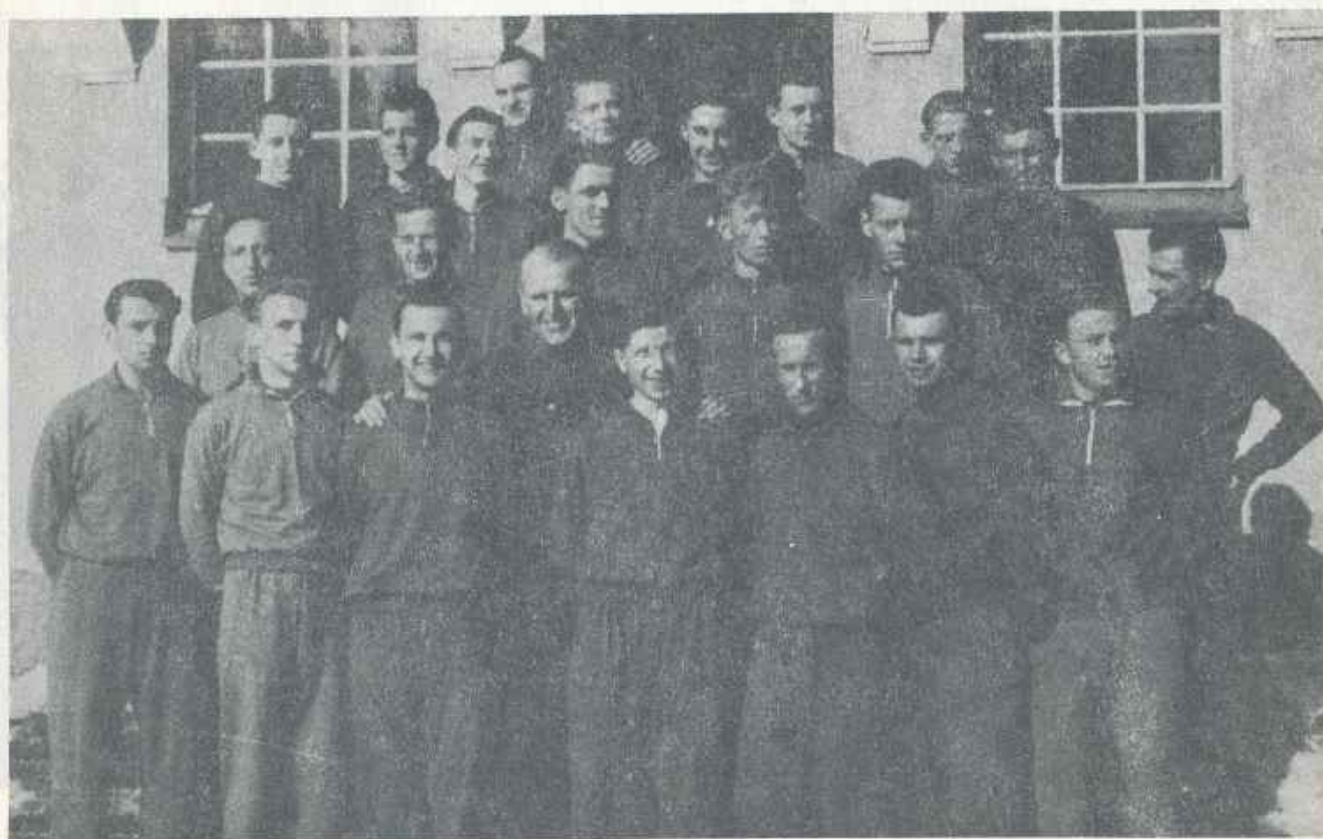
23 — Bolesław Mącik

17 — Jerzy Pulikowski

15 — Witold Sokołowski

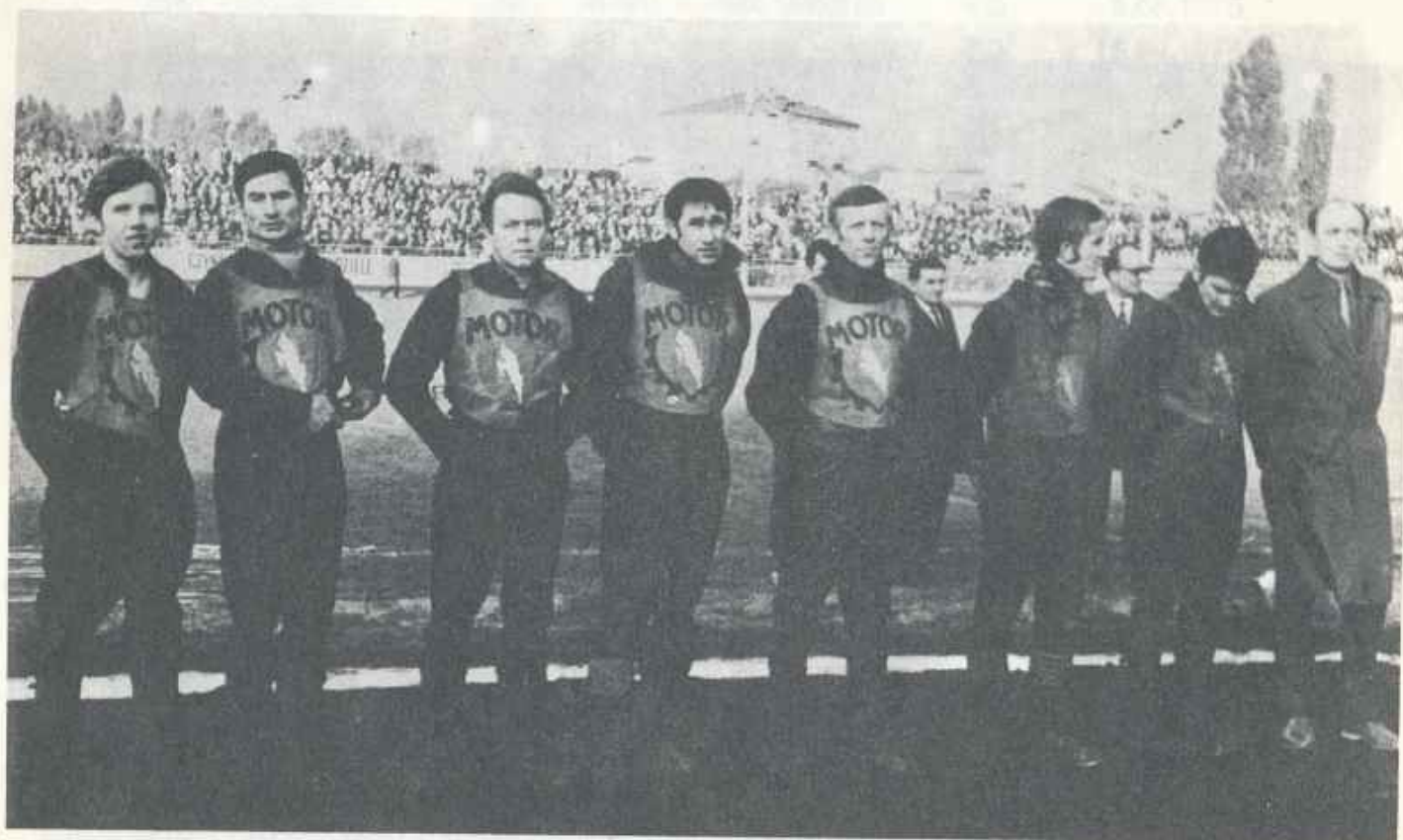
Rok 1952 – Turniej w Biłgoraju – „Stal” Lublin.

Karpacz 1956 – STAL FSC.

Rok 1970 – od lewej: A. Suszek, W. Sokołowski, B. Bucki, J. Rudak, K. Rześny, J. Góral, J. Lisiewicz, J. Mrozik, S. Świerk, M. Famulski, Szydło, A. Oryszko, T. Kamiński.

Rok 1970 – od lewej: Z. Krawczyk, M. Gomółka, W. Kowalski, H. Barylski, R. Bielecki, A. Perczyński, A. Mazur, S. Gąszcz.

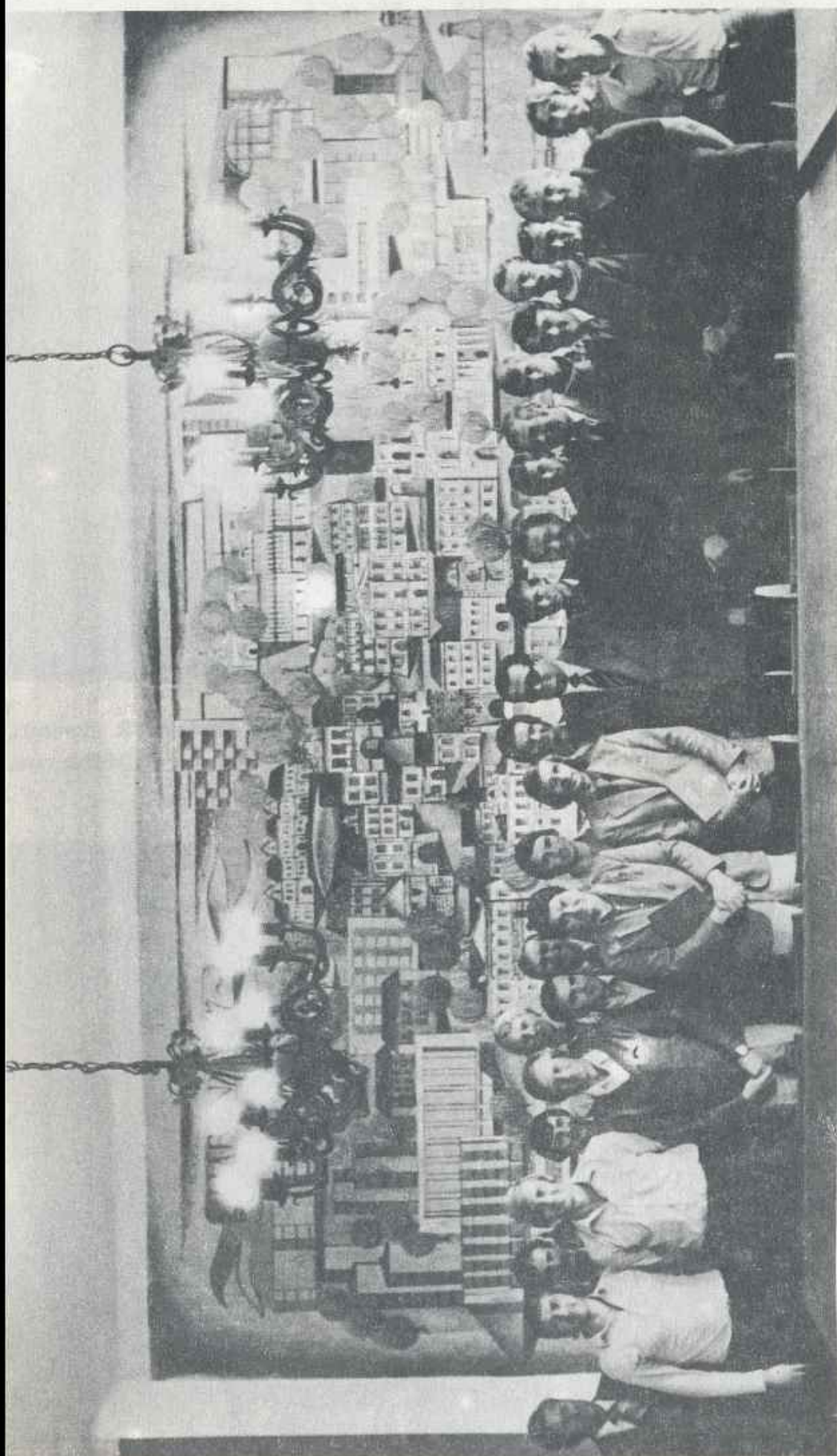
Rok 1976 – piłkarze w Korei.

Stoją od lewej: Z. Wideński, A. Suszek, Z. Brzozowski, L. Dzielakowski, M. Tucewicz, R. Sowiński, T. Grzesiak, J. Przybyło, W. Brzeźniakiewicz, R. Ochodek, W. Laskowski, A. Wawrzycki, R. Mikołajczyk, niżej: W. Sokołowski, W. Wiater, E. Grzelak, J. Mroziak, R. Szych, T. Kamiński, R. Dębiński.

Rok 1978, 1979

Drużynowe mistrzostwa Polski w r. 1978 i 1979 – od lewej: D. Malinowska, A. Nowacka (Maruszczak), K. Malinowski, S. Przygoda, J. Samborska.

Rok 1980 - AWANS DO I LIGI

Wizyta drużyny u Prezydenta Lublina. Od lewej: Z. Brzozowski, T. Kamiński, J. Lorenc, W. Kowalski, J. Przybyła, A. Pop, R. Chaberek, H. Cymborski, J. Jagiello, M. Tucewicz, R. Dębiński, B. Waligóra, W. Wiater, L. Zieliński, W. Fiuta, W. Król, B. Macik, F. Mierzwiński, K. Wójtowicz, M. Drabko, A. Suszek, W. Laskowski, M. Maciesiak, M. Leszczyński, M. Wietecha.

RKS »MOTOR« LUBLIN
BENIAMINEK I LIGI ŻUŻLOWEJ 1982

Od lewej: trener drużyny M. Stawecki, A. Kowalczyk, J. Głogowski, W. Romanek, A. Bernard, M. Kępa, S. Tronina, K. Nużyński, Z. Studziński, A. Dyś, kierownik drużyny R. Krawczyk, mechanik K. Góral, asystent trenera W. Zwierzchowski.

Rok 1983 – POWRÓT DO I LIGI

Od lewej: R. Grzanka, M. Szaniewski, R. Dębiński, M. Car, K. Witkowski, W. Fiuta, W. Rabenda, J. Kudyba, W. Pełkowski, Z. Kalinowski, A. Pop.

Rok 1990 – BENIAMINEK I LIGI RKS »MOTOR«

Od lewej stoją: R. Bielecki, K. Kwiatkowski, P. Włodarczyk, J. Głogowski, T. Grochowski, A. Witkowski (prezes PZMot), M. Iwaniec, St. Gączcz; niżej: D. Śledź, J. Mordel, M. Kępa, R. Jucha.

Trener i zawodnik

II ligowej drużyny

Jarosław Kośmider.

- 13 – Ryszard Dworzecki, Zbigniew Grzesiak, Marek Leszczyński
- 12 – Roman Dębiński, Ireneusz Lorenc
- 10 – Andrzej Kaczewski, Jerzy Mrowiec, Henryk Weideman
- 9 – Jan Nielipiuk
- 8 – Ryszard Brysiak, Andrzej Brzeszczyński, Andrzej Oryszko,
Marek Szaniawski
- 7 – Jerzy Ludyga, Ryszard Ochodek
- 6 – Maciej Famulski
- 5 – Leszek Czernicki, Tadeusz Kamiński, Stanisław Manicki,
Andrzej Sykta, Marek Sadowski, Marek Wietecha
- 4 – Janusz Dec, Jarosław Góra, Bronisław Kowalski, Jan Lisiewicz,
Janusz Luzia, Wojciech Rebenda, Stanisław Świerk,
Zbigniew Wideński
- 3 – Ryszard Chaberek, Henryk Holewa, Jerzy Jagiełło,
Ryszard Majkowski, Stanisław Sklarek, Jerzy Sułkowski,
Sławomir Wójtowicz
- 2 – Mirosław Car, Jan Chachuła, Waldemar Fiuta, Jan Góral,
Stefan Krawczyk, Jerzy Matys, Jan Mrozik, August Pieszek,
Jan Przybyło, Bogdan Rajt, Krzysztof Rześny, Edward Socha,
Henryk Świętek, Edward Widera, Krzysztof Wójtowicz
- 1 – Roman Bogusław, Władysław Bucki, Andrzej Drabik,
Leszek Dziełakowski, Jerzy Gieroba, Robert Grzanka,
Janusz Kleszczyński, Grzegorz Komor, Marek Komosa,
Mieczysław Marciniuk, Henryk Neuman, Henryk Nowicki,
Wiktor Pełkowski, Edward Pokinsocha, Arkadiusz Skoneczny,
Edward Wiśniewski, Janusz Zych

Strzelcy bramek w III lidze

- 36 – Witold Sokołowski
- 16 – Ryszard Brysiak
- 12 – Jerzy Krawczyk
- 10 – Ryszard Dworzecki, Jan Nielipiuk, Edward Widera
- 8 – Janusz Luzia
- 7 – Jerzy Pulikowski
- 5 – Mieczysław Marciniuk

- 4 — Andrzej Drabik, Henryk Neuman
- 3 — Stanisław Świerk
- 2 — Ryszard Majkowski, Henryk Nowicki, Krzysztof Rześny,
Edward Socha, Edward Szafranski
- 1 — Władysław Bucki, Jan Chachuła, Włodzimierz Garbiec,
Henryk Lackstein, Jan Lisiewicz, Stanisław Pasek, Jan Przybyło,
Jacek Rudak, Stanisław Sklarek, Waldemar Wiater

Strzelcy bramek w meczach I, II, III

64 — Pop	Wietecha
51 — Sokołowski	4 — Chaberek, Grzanka, Komosa,
Kowalski, Rześny, Sklarek,
Socha, Wiedeński, Witkowski
48 — Przybyła	3 — Banaszek, Chachuła, Fiuta,
Holewa, Jagiełło, Jaworski,
Nowicki, Przybyło, Rajt,
Slipiko, Sułkowski, Świętek
46 — J. Krawczyk	2 — Bucki, Car, Góral, Komor,
S. Krawczyk, Kuraś, Mrozik,
Pieszek, Szafranski,
S. Wójtowicz, Żuchnik
36 — Kudyba	1 — Arceusz, Boguszewski,
Cypka, Dziełakowski,
Garbiec, Gieroba, Grula,
Jasina, Kakietek,
Kleszczyński, Lackstein,
Omelusik, Pasek,
Pełkowski, Pisz,
Pokinsocha, Prokop,
Rudak, Skonieczny,
Wiśniewski
31 — Wiater	
26 — Iwanicki	
25 — Mącik	
24 — Brysiak, Pulikowski	
23 — Dworzecki	
21 — Dębiński	
19 — Nielipiuk	
18 — Grzesiak, Lorenc	
16 — Łatka	
15 — Leszczyński	
12 — Luzia, Widera	
11 — Brzeszczyński, Góra,
Szczepański	
10 — Kaczewski, Mrowiec,
Szaniawski, Weideman	
9 — Rabenda	
8 — Oryszko, S. Wójtowicz	
7 — Gładysiewicz, Ludyga,
Ochodek, Szych, Śpiewak,
Świerk, Walczak, Zych	
6 — Dec, Famulski, Marciniuk,
Sadowski	
5 — Czarnecki, Drabik, Kamiński,
Lisiewicz, Majkowski,
Manicki, Neuman, Sykta,	

*** Wykazy strzelców bramek nie uwzględniają goli samobójczych oraz walkowerów.**

**Zestawienie ligowych występów drużyny piłkarskiej
od awansu do III ligi lubelsko-rzeszowskiej w 1953 r
do połowy sezonu 1990/91 łącznie**

Sezon	Liga	Mecz	Zw.	Rem.	Por.	Pkt	Bramki	Miejsce
1953	III	22	2	0	20	4	11-74	12
1954	A-kl	26	17	4	5	38	82-36	4
1955	A-kl	24	14	4	6	32	70-30	2
1956	III	22	3	6	13	12	22-44	12
1957	Okr.	14	7	5	2	19	24-15	2
1958	Okr.	18	1	0	17	21	33-31	5
1959	Okr.	18	10	4	4	24	35-17	2
1960	Okr.	18	7	6	5	20	38-23	5
1960/61	Okr.	20	10	4	6	24	52-29	2
1961/62	Okr.	20	16	2	2	34	77-15	1
1962/63	Okr.	22	11	4	7	26	51-26	3
1963/64	Okr.	22	15	4	3	34	69-12	1
1964/65	Okr.	22	19	2	1	40	78-14	1
1965/66	II	30	5	9	16	19	30-50	12
1966/67	III	30	19	7	4	45	56-16	3
1967/68	III	30	21	7	2	49	63-17	1
1968/69	II	30	12	5	13	29	29-38	9
1969/70	II	30	10	8	12	28	27-38	12
1970/71	II	30	13	6	11	32	27-23	6
1971/72	II	30	9	9	12	27	25-34	13
1972/73	III	30	15	11	4	41	34-14	2
1973/74	II	30	16	10	4	42	40-11	2
1974/75	II	30	13	10	7	36	33-26	3
1975/76	II	30	14	9	7	37	35-15	3
1976/77	II	30	13	11	6	37	31-22	4
1977/78	II	30	12	7	11	31	34-33	6
1978/79	II	30	11	9	10	31	44-37	8
1979/80	II	30	20	8	2	48	58-20	1
1980/81	I	30	10	8	12	28	36-45	11
1981/82	I	30	6	7	17	19	34-57	16
1982/83	II	30	16	9	5	41	46-22	1
1983/84	I	30	8	13	9	29	22-24	10
1984/85	I	30	8	9	12	27	30-36	9
1985/86	I	30	6	13	11	25	33-47	13
1986/87	I	30	6	9	15/8	13	20-50	16
1987/88	II	30	8/4	11	11/2	29	32-33	9
1988/89	II	30	15/3	9	6	42	41-18	2
1989/90	I	30	6	13	11/4	21	18-35	13
1990/91 (jesień)	I	15	6	2	7	14	15-19	11
Łącznie	I	225	57	74	94	190	208-313	7.5 sez.
Łącznie	II	450	187	130	133	509	532-425	15
Łącznie	III	134	60	31	43	151	186-165	5
Łącznie	Okr.	174	105	32	37	242	457-182	9
Łącznie	A-kl	150	31	8	11	70	152-66	2
		1033	440	275	318	1162	1538-1151	38.5

Żużel

Po likwidacji sekcji żużlowej Ogniwa w 1958 roku „czarny sport” zniknął z lubelskiego kalendarza imprez sportowych na cztery lata. Próbę jego odrodzenia podjęła w 1962 roku grupa zapaleńców z sekcji motorowej RKS Motor, której przewodził jej kierownik Adam Głowacz. Pierwszym pociągnięciem nowopowstałej sekcji było przejęcie od klubu Budowlani stadionu przy Alejach Zygmuntowskich, a drugim odkupienie od LPŻ ośmiu starych motocykli marki FIS. Akurat zwolniło się miejsce w II lidze po rozwiązaniu sekcji Cracovii i Główna Komisja Żużlowa PZMot bezzwłocznie włączyła lublinian do rozgrywek. Rozmłotowani w żużlu mieszkańcy miasta ochoczo podjęli pracę społeczną przy remoncie toru, a zawodnicy rozpoczęli treningi na zaimprovizowanym „torze” na terenie FSC. Kadre pierwszej drużyny tworzyli: M. Stawecki, B. Isztok, J. Komandowski, A. Jędrej, T. Topyło, R. Bielecki, L. Kokalski, A. Mazur, A. Grudzień i W. Kowalski. Jeżdżącym trenerem był Leszek Pruchniak.

Ligowy debiut Motoru odbył się w Toruniu na torze miejscowej Stali. Zgodnie z przewidywaniami goście niewiele zwojowali przegrywając 15:63. Najwięcej punktów dla lublinian w tym historycznym meczu zdobył Wojciech Kowalski — 5. Pierwszy po czteroletniej przerwie mecz w Lublinie zgromadził ponad 30 tysięcy widzów. Byli świadkami porażki 20:58 z Tramwajarzem Łódź, w barwach którego jeździł m.in. dwukrotny mistrz Polski, ekslublinianin Włodzimierz Szwendrowski. Porażki nie osłabiły optymizmu co do przyszłości sekcji i już 19 sierpnia tego roku Lublin świętował pierwsze zwycięstwo 39:35 nad Wandą Nowa Huta. W inauguracyjnym sezonie zawodnicy z kozłem na plastronie wygrali jeszcze dwukrotnie ze Spartą Śrem 43:35 i Polonią Piła 42:36.

Nie zwycięstwa, a szybkie postępy Mazura, Kowalskiego, Bieleckiego i Komandowskiego pozwalały snuć optymistyczne prognozy na przyszłość. Sezony 1963 i 1964 były jednak mniej udane niż się spodziewano. Również sezon 1965/66 nie dostarczyć oczekiwanych sukcesów. Jedynym pocieszeniem był awans Andrzeja Mazura, wówczas już czołowego zawodnika II ligi, do półfinału IMP. Kolejny sezon sekcji przeszedł do historii jako najtragiczniejszy w dziejach. 3 maja 1966 roku jadący w II wyścigu towarzyskiego spotkania z I—ligową Stalą Rzeszów Tadeusz Tkaczyk uderzył w drewnianą bandę i po kilku dniach, nie odzyskawszy przytomności, zmarł. W tym sa-

mym roku na lubelskim torze odbyły się pierwsze zawody międzynarodowe. Motor wzmocniony kilkoma I—ligowcami zwyciężył 43:35 młodzieżową reprezentację ZSRR.

Po przegranej w Krośnie z Karpatami 32:46 inauguracji sezonu 1967 szkolenie drużyny Motoru objął Włodzimierz Szwendrowski. Bilans startów jego podopiecznych to 7 zwycięstw w 18 meczach i VI lokata w tabeli. Najcenniejszym sukcesem lublinian było pierwsze w historii zwycięstwo nad Zgrzeblarkami Zielona Góra 41:37. Skład Motoru i punkty z tego meczu: Mazur 12, Kowalski 11, Jędrej 10, Perdziński 4, Gomułka 2, Matian i Safian po 1. W sezonie tym na uwagę zasługują jeszcze zwycięstwa Woryny i Kowalskiego nad wicemistrzem świata Plechanowem podczas meczu Polska — ZSRR (48:30) i... zainstalowanie sztucznego oświetlenia na lubelskim torze.

Kolejny rok 1968 był najlepszym w dotychczasowej historii. Z 16 mistrzowskich spotkań lublinianie 11 rozstrzygnęli na swoją korzyść i zajęli w tabeli wysokie trzecie miejsce. Sezon 1969 można nazwać rokiem niespełnionych nadziei, rozbudzonych dwanaście miesięcy wcześniej. Piąta lokata na mecie rozgrywek jest odzwierciedleniem formy zespołu, w którym wysoką i ustabilizowaną formę prezentował jedynie Ryszard Bielecki. Sroga zima opóźniła przygotowania „motorowców” do kolejnego sezonu i dobre wyniki przyszły dopiero w drugiej jego odsłonie. Motor zakończył sezon na 4 miejscu. Jeszcze niżej spadł w tabeli jesienią 1971 roku.

Wyraźniejszy postęp żużlowej sekcji Motoru przyniosły kolejne lata. Przed rozpoczęciem sezonu 1972 nastąpiła w klubie zmiana szkoleniowca, którym został Stefan Kępa. Udało mu się wychować grupę zawodników, którzy mieli za dwa lata podjąć walkę o upragnioną ekstraklasę. Oto ich nazwiska: T. Beraj, W. Zwierzchowski, J. Drużkowski, St. Nocek, Zb. Studziński, Zb. Krawczyk, M. Psionka, K. Góral.

Już w 1974 roku Motor przegrał na finiszu walkę z Wybrzeżem Gdańsk o udział w barażu o I ligę. Atak na ekstraklasę przypuścił zespół wiosną 1975 roku. Drużynę prowadził duet Bielecki — Kowalski. Zaczęło się obiecująco — od zwycięstwa 58:20 nad Stalą Rzeszów, ale finisz rozgrywek już nie był tak udany. Motor chociaż nie przegrał ani jednego meczu różnicą większą niż 9 punktów musiał uznać wyższość aż trzech zespołów. Na osłodę kibicom Koziego Grodu przypadły: młodzieżowe wicemistrzostwo kraju Tadeusza Bereja i młodzieżowy Puchar PZMot (dzisiejsze MDMP).

Marzenia kibiców znad Bystrzycy ziściły się dopiero jesienią 1976 roku. Już na tydzień przed końcem rozgrywek drużyna prowadzona przez Wojciecha Kowalskiego — po zwycięstwie nad Unią Tarnów 58:38 — zapewniła sobie I—ligowe szlify. Osiągnęła na mecie 6 punktów przewagi nad Śląskiem Świętochłowice i imponujący bilans małych punktów +512.

Debiut w ekstraklasie wypadł nadspodziewanie dobrze. Drużyna odniosła aż siedem zwycięstw i aby pozostać w krajowej elicie musiała wygrać baraż ze Śląskiem. Zdecydował lepszy sprzęt rywali i po porażce w Rudzie Śląskiej 30:63 i minimalnym zwycięstwie w rewanżu 49:47 Motor przegrał krajową czołówkę.

Wydawało się, że „zaprawiony” w bojach zespół z marszu odzyska ekstraklasę. Tak się jednak nie stało. Osłabiony brakiem Gomułki i Psionki Motor przegrał awans ze Spartą Wrocław zaledwie gorszą różnicą małych punktów. W tym roku na czołowego zawodnika drużyny wyrósł Marek Kępa.

Sezon 1979 to rok debiutów pod okiem nowego szkoleniowca Mariana Staweckiego. Do drużyny weszli: A. Gąbka, A. Dyś, J. Zgierski, D. Fornal, W. Romanek, a nieco wcześniej K. Nurzyński. Drużyna wypadła na miarę możliwości zajmując drugie miejsce za Startem Gniezno, ze znaczną jednak, 5-punktową stratą do mistrza. Na osłodę została 10 lokata Marka Kępy w rozegranym na torze w Leningradzie finale indywidualnych mistrzostw Europy juniorów.

Zaprzepaszczonej (IV miejsce) sezon 1980 r oddalił nadzieję na powrót do I ligi. Przybliżył je dopiero następny rok. Po rozwiązaniu sekcji Łódzkiej Gwardii szeregi lublinian wzmocnili P. Szkobel i S. Tronina, a z Rzeszowa przywędrował A. Delimat. Natomiast do rzeszowskiej Stali został oddelegowany ... Janusz Stachyra.

Lubelski team jako jedyny pokonał w rozgrywkach II ligi Stal Rzeszów i zajął drugą lokatę ze stratą zaledwie 5 punktów.

Wicemistrzostwo drugiego frontu upoważniło do podjęcia barażowych walk o miejsce w I lidze z Polonią Bydgoszcz. W obu spotkaniach górą byli bydgoszczanie. W Lublinie zwyciężyli 45:44, a u siebie 50:40.

Lider zespołu Marek Kępa zdobył tytuł młodzieżowego wicemistrza Polski, a w finale kontynentalnym indywidualnych mistrzostw świata w Pradze zajął 8 lokatę.

Rok 1982 przyniósł drugi w historii klubu awans do I ligi. Jego autorami byli: A. Kępa, K. Nurzyński, Zb. Studziński, S. Tronina, A. Gąbka, P. Pawłowski, A. Kowalczyk, W. Romanek, A. Dyś, Zb. Krawczyk, A. Bernat i J. Głogowski. Marek Kępa po raz drugi walczył w finale „kont” IMŚ, tym razem na torze w Lesznie, plasując się na 12 miejscu.

Niestety w następnym sezonie lubelscy kibice nie mieli powodów do radości. Motor wygrał w ekstraklasie tylko dwa mecze i opuścił jej szeregi. Jazdę Roberta Słabonia do dziś wspominają sympatycy speedwaya. W trakcie sezonu zespół przejął Ryszard Bielecki, który do tej pory zajmował się szkoleniem młodych zawodników.

Gdy „motorowcy” po raz drugi opuszczali I ligę nikt nie przypuszczał, że na powrót trzeba będzie czekać aż sześć lat. Poprzedni zespół „poszedł” w

Polskę, a debiutujący trener Witold Zwierzchowski podjął się budowy nowego opierając się na zawodnikach Motoru II, który pod jego kierunkiem startował w rozgrywkach II ligi w sezonie 1983 roku.

Odmłodzony zespół w roku 1984 zajął odległą 4 lokatę, ale tylko o dwa punkty za wicemistrzem drugiego frontu. Lublinianie triumfowali za to w rozegranym na torze przy Al. Zygmuntowskich finałowym czwórmeczu MDMP. Złote medale zawisły na piersiach: Andrzeja Gąbki, Piotra Styczyńskiego, Piotra Mazurka, Janusza Łukasika i Andrzeja Kowalczyka.

W 1985 roku drugie miejsce za Unią Tarnów premiowało Motor udziałem w barażach, w których los przydzielił lublinianom opolskiego Kolejarza. Niestety Motor zbyt wysoko przegrał pierwszy mecz w Opolu 33:56. W efekcie po rewanżu wygranym przez lublinian 54:35 zabrakło kilku punktów.

Nie przyniosły większych sukcesów kolejne lata. Udało się za to w tym czasie wychować albo pozyskać kilku niezłych zawodników.

Dopiero rok 1989 sprawił, że o motocyklistach znad Bystrzycy zaczęło być głośno w kraju. Team Witolda Zwierzchowskiego zaraz na początku sezonu pozbawił złudzeń opolskiego Kolejarza — w dodatku na jego torze — i pewnie sięgnął po awans. Wysoką formę drużyny potwierdził Jerzy Głogowski w finale IMP w Lesznie, zajmując siódmą lokatę i będąc o krok od miejsca na podium.

Kadrę Motoru tworzyli: Marek Kępa (1959), Jerzy Głogowski (1959), Krzysztof Kwiatkowski (1957), Marek Iwaniec (1966), Piotr Włodarczyk (1967), Dariusz Śledź (1969), Robert Jucha (1970), Jerzy Mordel (1969), Tomasz Pawelec (1971), Robert Birski (1972), Marek Muszyński (1970).

W 1990 Motor pozyskał trzykrotnego mistrza świata, Duńczyka Hansa Nielsena, jego rodaka Larsa Jorgensena i Czechosłowaka Antonina Kaspra. Żuźłowcy w plastronach z koziołkiem mierzyli wysoko. Niestety remis 45:45 w ostatnim meczu pierwszej fazy rozgrywek i to w dodatku w Lublinie, z Unią Leszno pozbawił drużynę prawa bezpośredniej walki o tytuł mistrzowski. Motor startował w grupie „słabszych”, w której był zdecydowanie najlepszy, zajmując ostatecznie piąte miejsce w I lidze.

Zestawienie występów żużlowców od 1962 r. do dzisiaj

Sezon	Liga	Mecze	Pkt	Małe pkt	Miejsce
1962	II	22	6	—	—
1963	II	22	18	— 102	4
1964	II	21	10	— 189	10
1965/66	II	16	20	— 225	6
1967	II	16	14	— 118	7
1968	II	16	22	+76	3
1969	II	16	20	+20	5
1970	II	14	16	— 39	4
1971	II	14	10	— 79	6
1972	II	14	12	— 84	6
1973	II	14	12	— 153	6
1974	II	14	18	+145	3
1975	II	14	18	+260	4
1976	II	20	36	+512	1
1977	I	14	12	— 243	9
1978	II	12	18	+156	2
1979	II	14	18	+152	2
1980	II	14	15	— 13	4
1981	II	12	16	+187	2
1982	II	12	19	+236	1
1983	I	14	5	— 358	8
1984	II	10	14	+143	4
1985	II	12	18	+233	2
1986	II	12	12	+11	5
1987	II	12	6	— 62	6
1988	II	14	17	— 100	3
1989	II	14	32	+378	1
1990	I	20	23	+72	5

Oni walczyli na torach o ligowe punkty (1962 – 90)

Zawodnik	Sezon
Henryk Barylski	1969 – 1972
Tadeusz Berej	1970 – 1980 i 1984
Ryszard Bernat	1982 – 1983
Ryszard Bielecki	1962 – 1973
Robert Birski	1990
Mirosław Chmura	1975 i 1977 – 1978
Witold Chomicz	1963 – 1964
Andrzej Cichy	1985 – 1986
Andrzej Delimat	1981
Józef Drużkowski	1971 – 1978
Andrzej Dyś	1978 – 1981
Zbigniew Dzierżyński	1965
Zbigniew Dziwisz	1963 – 1964
Roman Feld	1985 – 1989
Dariusz Fornal	1979 – 1980 i 1983 – 1984
Andrzej Gąbka	1979 – 1986
Jerzy Głogowski	1982
Marian Gomułka	1966 – 1977
Albin Góral	1973 – 1975
Andrzej Grudzień	1962 – 1967
Tadeusz Grzywacki	1962 – 1966
Bronisław Isztok	1962
Marek Iwaniec	1987
Andrzej Jendrej	1962 – 1969 i 1971 – 1972
Dariusz Jendrej	1978 – 1981
Lars Jorgensen	1990
Robert Jucha	1987
Dariusz Kamiński	1983 i 1986
Antonin Kasper	1990

Janusz Kępa	1963 – 1964
Marek Kępa	1977 – 1983 i 1985
Leszek Kokalski	1962 – 1966
Jan Komandowski	1962 – 1964
Andrzej Kosmowski	1983
Andrzej Kowalczyk	1982 – 1983
Stanisław Kowalczyk	1973 – 1975
Wojciech Kowalski	1962 – 1974
Marek Koziej	1963 – 1964
Zbigniew Krawczyk	1968 – 1979 i 1982
Krzysztof Kwiatkowski	1989
Leszek Listoś	1985
Janusz Łukasik	1983 – 1986
Zygmunt Matian	1966 – 1971 i 1974
Stanisław Matwiejczuk	1972 – 1974
Andrzej Mazur	1962 – 1975 i 1977
Piotr Mazurek	1983 – 1988
Tadeusz Mrówczyński	1980
Jerzy Mordel	1987
Marek Muszyński	1990
Hans Nielsen	1990
Stanisław Nocek	1972 – 1979
Krzysztof Nurzyński	1976 – 1985
Wiesław Ośkiewicz	1976
Tadeusz Pawelec	1987
Piotr Pawłowski	1980 – 1986
Andrzej Perczyński	1966 – 1973
Wojciech Piasecki	1979
Leszek Próchniak	1962 – 1967
Marian Psionka	1972 – 1977 i 1979
Waldemar Romanek	1979 – 1983
Czesław Słaboń	1983 – 1984
Dariusz Stenka	1990
Krzysztof Sobol	1983
Andrzej Stępień	1983
Zbigniew Studziński	1972 – 1984
Piotr Styczyński	1983 – 1986

Paweł Szkobel	1981
Mieczysław Śledź	1962 – 1963
Dariusz Śledź	1986
Tadeusz Tkaczyk	1963 – 1966
Tadeusz Topyło	1963 – 1964
Sławomir Tronina	1981 – 1983
Piotr Więckowski	1987
Piotr Włodarczyk	1987 – 1989
Józef Wypych	1966 – 1968
Andrzej Zaręba	1963 – 1964
Jerzy Zgierski	1979 – 1981
Michał Zieliński	1963 – 1966
Witold Zwierzchowski	1968 – 1979

Trenerzy:

Leszek Próchniak
Włodzimierz Szwendrowski
Stefan Kępa
Ryszard Bielecki
Wojciech Kowalski
Andrzej Mazur
Marian Stawecki
Witold Zwierzchowski

Tenis stołowy

W 1974 roku oferta proponowana kibicom przez RKS Motor została powiększona o nową sekcję. Inicjatywa Prezesa OZTS Feliksa Wojewody i trenera Kazimierza Malinowskiego spotkała się z poparciem Zarządu fabrycznego klubu i powołana została do życia sekcja tenisa stołowego. Działalność od początku prowadzona była bardzo dynamicznie co zaczęło szybko dawać właściwe efekty. Już w drugim roku działalności „motorowcy” grając w składzie: Katarzyna Dawidowicz, Diana Malinowska, Bohdan Dawidowicz, Adam Sawicki i Krzysztof Osicki wywalczyli awans do II ligi. Zespół ten prowadzili szkoleniowcy Bohdan Dawidowicz i Kazimierz Malinowski. Po reorganizacji rozgrywek, dokonanej przez PZTS (podział lig na żeńską i męską) zespół kobiet w składzie Janina Samborska, Stefania Przygoda, Diana Malinowska i Danuta Hurkała uzyskał w 1977 roku awans do I ligi. Apetyty w dobrym tego słowa znaczeniu zostały rozbudzone. Drużyna wzmocniona Anną Nowacką, ku ogólnemu zaskoczeniu fachowców i kibiców, jak również Zarządu klubu, zdobyła przebojem tytuł drużynowego mistrza Polski na rok 1978. Podkreślić należy, że był to pierwszy tytuł drużynowego mistrza Polski w kategorii seniorskiej w historii lubelskiego sportu. Do tego czasu, sztuka ta nie udała się innej dyscyplinie sportu. Zespół kobiet (wzmocniony w 1981 Małgorzatą Wójcik) powtórzył ten wynik w latach 1979 i 1981. Wiązało się to z prawem startu w klubowym Pucharze Europy. Tutaj jednak progi okazały się za wysokie. Bardzo dobry poziom sportowy przeciwniczek (zespoły z Węgier, RFN i Finlandii) nie pozwolił na przebrnięcie I rundy. Korzyści szkoleniowe były jednak ogromne i owocowały w przyszłości. Anna Nowacka okazała się „pierwszą damą” polskiego tenisa stołowego wśród kobiet, zdobywając tytuł mistrzyni Polski w grze pojedynczej na rok 1979. Dzięki temu tytułowi została włączona do reprezentacji Polski na Mistrzostwa Świata w Phenianie. Od tej pory zespół kobiet jest stale, aż do chwili obecnej, w ścisłej czołówce krajowej — za wyjątkiem roku 1984 (kontuzja zawodniczki z podstawowego składu i degradacja na jeden rok do II ligi).

Coraz lepiej poczynął sobie zespół mężczyzn dwukrotnie awansując do ekstraklasy (1982, 1984). Praktyka gry w I lidze mężczyzn wskazywała jednak, że zespół awansujący bez zasadniczego wzmocnienia kadrowego w ekstraklasie mógł gościć tylko jeden rok po awansie. Tak było i z zespołem Motoru. Sama ambicja i zaciętość w trakcie I ligowych spotkań nie gwarantowała pozostania w ekstraklasie.

Aktualnie klub wiąże duże nadzieje z zespołem mężczyzn, w którym występują wyłącznie wychowankowie Motoru. Dobrym prognostykiem w tej

mierze, jest aktualnie pierwsza pozycja zespołu w rozgrywkach II ligi. Przy Motorze działa również szkoła dla najmłodszych adeptów tenisa stołowego, oraz prowadzone jest szkolenie młodzików i juniorów, którzy systematycznie przebijają się na coraz wyższe szczeble list klasyfikacyjnych wojewódzkich i strefowych. Sekcja tenisa stołowego wniosła trwały wkład do chlubnej tradycji RKS Motor.

Kadra trenerska STS RKS Motor w latach 1974 – 1990

Kazimierz Malinowski	– trener I klasy
Jan Hanusiak	– trener II klasy
Bohdan Dawidowicz	– instruktor
Jarosław Kośmider	– instruktor
Hieronim Munio	– instruktor
Andrzej Bielewicz	– instruktor
Anna Nowacka	– instruktor
Diana Malinowska	– instruktor
Stefania Przygoda	– instruktor
Jarosław Maruszczak	– instruktor
Adam Samoliński	– instruktor
Waldemar Czekański	– instruktor
Jerzy Kulik	– instruktor

I liga (kobiety)

Rok	M-c	Trenerzy	Zawodniczki
1978	1	Kazimierz Malinowski	Anna Nowacka, Janina Samborska, Stefania Przygoda, Diana Malinowska
1979	1	Malinowski	Nowacka, Samborska, Przygoda, Malinowska
1980	2	Malinowski	Nowacka, Samborska, Przygoda, Malinowska, Małgorzata Wójcik
1981	1	Malinowski	Janusz Hanusiak, Nowacka, Wójcik, Samborska, Przygoda
1982	2	Hanusiak	Nowacka, Wójcik, Samborska, Przygoda
1983	3	Hanusiak	Nowacka, Wójcik, Samborska, Malinowska
1984	↓ *	Hanusiak	Anna Nowacka, Wójcik, Samborska, Malinowska, Izabella Brodowska, Małgorzata Bielawska
1986	3	Hanusiak	Maruszcza, Wójcik, Teresa Majewska, Brodowska, Barbara Hołodyn, Gluza
1987	3	Hanusiak	Jarosław Maruszcza, Wójcik, Repczyńska, Brodowska, Hołodyn
1988	5	Maruszcza	Maruszcza, Repczyńska, Hołodyn, Joanna Iwanek, Ewa Późniak
1989	2	Maruszcza	Maruszcza, Repczyńska, Iwanek, Hołodyn, Wójcik
1990	3	Maruszcza	Maruszcza, Wójcik, Iwanek, Hołodyn, Maja Gołofit

Uwaga!

Po zmianie stanu cywilnego zmieniły nazwiska:

1985 — Nowacka na Maruszcza; Bielawska na Gluza

1987 — Majewska na Repczyńska

*) — spadek

II liga (kobiety)

Rok	M-ce	Trenerzy	Zawodniczki
1976	awans do II ligi	Malinowski	Janina Samborska, Stefania Przygoda, Diana Malinowska, Danuta Hurkała
1977	1	Malinowski	Samborska, Przygoda, Malinowska, Hurkała
1980	awans do Mo- toru II	Malinowski	Malinowska, Halina Maińska, Hurkała, Ewa Samborska
1981	4	Malinowski	Stefania Przygoda Malinowska, Hurkała, Ewa Brus, E. Samborska
1982	4	Malinowski	Malinowska Przygoda, Brus, Małgorzata Wójcik II, E. Samborska
1983	5	Malinowski	Malinowska, Brus, Wójcik I, Maja Gołofit, Barbara Hołodyn, Małgorzata Iwanek
1984	4	Malinowski	Malinowska, Gołofit, Hołodyn, Wójcik I, Wójcik II, Magdalena Kucharska
1985	1 (MI)	Hanusiak	Maruszczak, Wójcik I, Gołofit, Gluza, Brodowska, Hołodyn

Uwaga!

W 1984 r pierwszoligowa drużyna Motoru zdegradowana została do II ligi. Zgodnie z przepisami Polskiego Związku Tenisa Stołowego wykluczającymi udział dwóch zespołów z jednego klubu w danej klasie rozgrywkowej, Motor musiał wycofać swoje rezerwy.

I i II liga (mężczyźni)

Rok	M-ce	Trenerzy	Zawodniczek i zawodnicy
1974	awans II liga	Bohdan Dawidowicz Kazimierz Malinowski	Katarzyna Dawidowicz, Diana Malinowska, Bohdan Dawidowicz, Krzysztof Osicki, Adam Sawicki
1975	3	Malinowski	Malinowska, Janina Samborska, Sawicki, Andrzej Bielewicz, Osicki, Waldemar Krzemiński, Roman Kowalski
1976	3	Malinowski	Malinowska, Samborska, Sawicki, Bielewicz, Osicki, Krzemiński, Kowalski
1977	spadek	Andrzej Bielewicz	Sawicki, Bielewicz, Osicki, Dariusz Augustyniak
1978	A-kl.	Bielewicz	Sawicki, Bielewicz, Osicki, Augustyniak, Krzysztof Samoliński
1979	awans II liga	Bielewicz	Jerzy Janik, Augustyniak, Bielewicz, Samoliński, Janusz Hanusiak
1980	4	Bielewicz	Bielewicz, Augustyniak, Janik, Hanusiak, Samoliński, Jerzy Kulik, Janusz Słotwiński, Jarosław Maruszczak, Stanisław Wójcik
1981	1	Bielewicz	Bielewicz, Janik, Maruszczak, Samoliński, Słotwiński, Jarosław Kośmider, Jan Widyński
1982	awans II liga	Bielewicz	Bielewicz, Kośmider, Janik, Maruszczak, Samoliński, Słotwiński, Robert Tomala
1983	spadek	Malinowski, Kośmider	Kośmider, Janik, Maruszczak, R. Tomala, Samoliński, Jan Mołęda, Artur Rachoński
1985	spadek	Bielewicz	Kośmider, Janik, Mołęda, Rachwałski, Maruszczak, Tomala, Samoliński
1986	3	Bielewicz Kośmider	Kośmider, Rachwałski, Maruszczak, Tomala, Leonard Filipczuk, Piotr Dec, Przemysław Tomala, Przemysław Szynal
1987	1	Kośmider	Kośmider, Rachoński, R. Tomala, Maruszczak, P. Tomala, Dec, Filipczuk, Robert Zbita
1988	3	Kośmider	Kośmider, R. Tomala, Maruszczak, Dec, Ireneusz Augustyniak, T. Adamczyk
1989	6	Kośmider	Kośmider, Zbita, Adamczyk, R. Tomala, Augustyniak, Dec, K. Zdyb
1990	6	Kośmider	Kośmider, Zbita, Adamczyk, Sylwester Lolak, Ireneusz Górnicki

Uwaga! Do 1976 r w jednej drużynie występowały kobiety i mężczyźni. Podział lig na żeńską i męską nastąpił po turnieju eliminacyjnym w 1976 roku.

Indywidualne osiągnięcia reprezentantów STS RKS Motor

- 1974 — Katarzyna Dawidowicz, mistrzostwo Polski młodzików w mikście z Konopczyńskim (Start Włocławek).
— Katarzyna Dawidowicz, wicemistrzostwo Polski w grze pojedynczej.
— Katarzyna Dawidowicz, brązowy medal mistrzostw Polski młodzików w grze podwójnej z Marzeną Malec (Zjednoczeni Chelm).
- 1975 — Diana Malinowska i Jerzy Janik, mistrzostwo Polski juniorów w mikście.
— Diana Malinowska i Jerzy Janik, złoty medal na Ogólnoposkiej Spartakiadzie Młodzieży w mikście.
- 1978 — Krzysztof Samoliński, wicemistrz Polski w grze pojedynczej juniorów.
- 1979 — Anna Nowacka, mistrzyni Polski w grze pojedynczej senierek.
— Anna Nowacka i Janina Samborska, wicemistrzynie Polski senierek w grach podwójnych.
— Janina Samborska, brązowy medal mistrzostw Polski w mikście z Janem Ozimkiem (Włókniarz Łódź).
- 1980 — Anna Nowacka, brązowy medal mistrzostw Polski senierek w grze pojedynczej.
— Anna Nowacka i Janina Samborska, brązowy medal mistrzostw Polski senierek w grach podwójnych.
- 1982 — Małgorzata Wójcik, brązowy medal mistrzostw Polski senierek w mikście z Kabacińskim (Burza Wrocław).
- 1983 — Anna Nowacka i Małgorzata Wójcik, wicemistrzynie Polski senierek w grach podwójnych.
- 1985 — Anna Maruszczak, brązowy medal mistrzostw Polski senierek w grze podwójnej z Ewą Późniak (Siarka Tarnobrzeg).
- 1988 — Joanna Iwanek, brązowy medal mistrzostw Polski junierek w grze pojedynczej.
- 1989 — Joanna Iwanek, brązowy medal mistrzostw Polski junierek w grze pojedynczej.
- 1990 — Joanna Iwanek, młodzieżowe mistrzostwo Polski w grze podwójnej z Wnuk (Siarka Tarnobrzeg).

LAUREACI PLEBISCYTU

na sportowca 40-lecia

RKS Motor Lublin

Zawodnicy:

1. Marek Kępa (żużel)	— 207 głosów
2. Anna Maruszczak (tenis stołowy)	— 170 głosów
3. Dariusz Opolski (piłka nożna)	— 166 głosów
4. Andrzej Mazur (żużel)	— 122 głosów
5. Edward Kurek (lekkoatletyka)	— 119 głosów
6. Zygmunt Kalinowski (p. nożna)	— 104 głosów
7. Władysław Żmuda (p. nożna)	— 90 głosów
8. Adam Kowalczyk (boks)	— 84 głosów
9. Andrzej Pop (p. nożna)	— 82 głosów
10. Witold Sokołowski (p. nożna)	— 75 głosów

Druga dziesiątka: 11. Leszek Iwanicki (p. nożna) — 73, 12. Piotr Iżowski (boks) — 72, 13. Wojciech Kowalski (żużel) — 65, 14. Krzysztof Madej (boks) — 54, 15. Krzysztof Rześny (p. nożna) — 52, 16. Maciej Famulski (p. nożna) — 49, 17. Waldemar Fiuta (p. nożna) — 49, 18. Jerzy Głogowski (żużel) — 45, 19. Ryszard Brysiak (p. nożna) — 44, 20. Andrzej Łatka (p. nożna) — 40.

Trenerzy

(kolejność alfabetyczna)

Paweł Kowalski (p. nożna)
Kazimierz Malinowski (tenis stołowy)
Bronisław Waligóra (p. nożna)
Stanisław Zalewski (boks)
Witold Zwierzchowski (żużel)

Prezesi i szefowie RKS Motor w 40-leciu

Prezesi

Zdzisław Czubaszek (do 1959)
Wiesław Bartmański (do 1963)
Konrad Kaczmarczyk (1963)
Władysław Malinowski
Józef Cała
Jan Dzida
Bronisław Popławski (1964–65)
Edmund Wójtowicz (1965–67)
Adam Głowacz (1967–1971 i 1973–1974)
Józef Aleksandrowicz (1971–1973)
Zdzisław Brzozowski (1974–1975)
Władysław Król (1975–1981 i 1987)
Mikołaj Polech (1981–1982)
Jerzy Furmanek (1982–1987)

Sekretarze (kierownicy klubu)

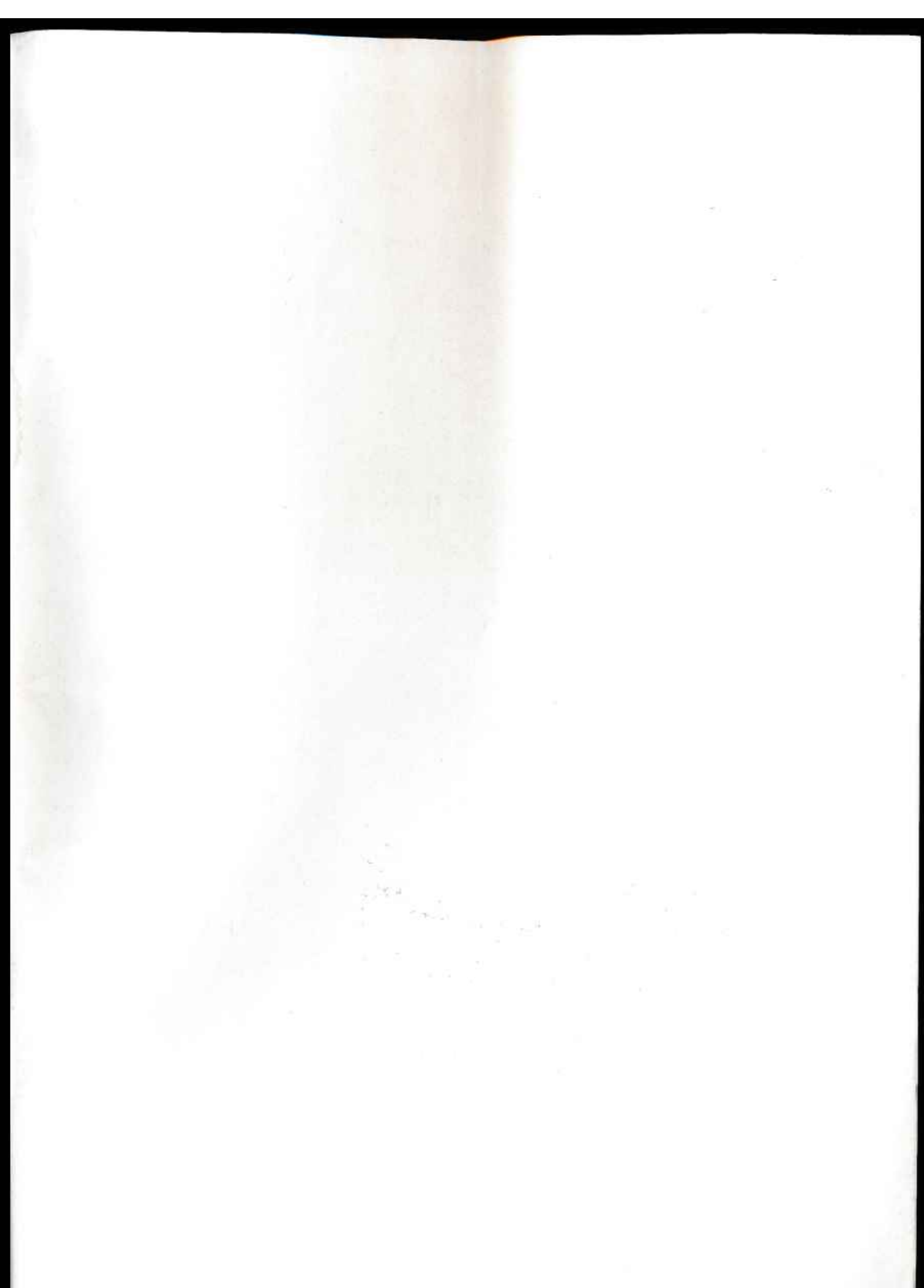
Hieronim Kruk (1951–1952)
Henryk Potrzyszcz
Adolf Beznar (1964)
Emil Żak (1964–1967)
Bolesław Salamon (1967–1970)
Stefan Pakulski (1970–1971)
Janusz Kotliński (1971)
Ryszard Kister (1971)
Marek Król (1971)
Witold Sokołowski (1971–1974)
Roman Piecz (1974–1975)
Jan Demczuk (1975 –)

Działalność gospodarcza

W r. 1982 narastające kłopoty finansowe spowodowały konieczność szukania źródeł uzyskania własnych dochodów. Za źródło takie uznano uruchomienie działalności gospodarczej. 1 marca 1982 r. nie bez oporów części działaczy klubowych i władz, powołano do życia Zakład Usług Remontowo — Budowlanych jako komórkę strukturalną Klubu.

Celem Zakładu jest świadczenie usług, z których czysty zysk przeznacza się na pokrycie kosztów działalności sportowej. Głównym organizatorem Zakładu i jego kierownikiem do chwili obecnej jest Stefan Skubiszewski. Już w pierwszym roku działania Zakład przyniósł znaczący zysk, co do reszty przekonało wątpiących w celowość jego powołania. Do dziś zysk uzyskiwany z działalności ZUR—B stanowi jedno z głównych źródeł utrzymania Klubu. ZUR—B zatrudnia średnio—rocznie 90 osób, z tego 20 pracowników stałych, zaś pozostali są to pracownicy zatrudnieni na określony czas. Zakład wykonuje roboty budowlane, malarskie, posadzkarskie, drogowe, montażowe itp. Do najbardziej zasłużonych pracowników należą (poza S. Skubiszewskim): Tadeusz Jędrej, Marian Łagowski, Jerzy Sobieszczański, Adolf Popławski, Witold Sobiesiak, Marek Kornacki.

Na lata następne przewiduje się dalsze, systematyczne rozszerzanie zakresu działania ZUR—B.

Projekt i druk – „Grafhand” PPH Spółka z o.o.
20-161 Lublin, Al. Świerczewskiego 24a
Tel. 203-24, 299-05 tlx 642277